

ครั้งที่ ๑

(สมัยสามัญนิติบัญญัติ)

วันพุธที่ ๗ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สำนักงานการประชุมและตัวเลข

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คณะกรรมการตรวจแล้ว วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....

สภารับรองในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่.....ปีที่.....

ครั้งที่..... (.....) วัน.....เดือน.....พ.ศ. ....

รายงานการประชุมร่วมกันของรัฐสภา
ครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ)
วันพุธที่ ๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๐๓ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๕๙๓ คน

นายโภคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ครบองค์ประชุมแล้วนะครับ
ขอดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระต่อไป เข้าใจว่าหลายท่านยังเข้ามาไม่ได้ เพราะว่า
ไม่ค่อยสะดวกนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่อง รับรองรายงานการประชุมของรัฐสภา ครั้งที่ ๑
ถึงครั้งที่ ๖ (สมัยสามัญทั่วไป) ตั้งแต่วันพุธที่ ๒๓ มีนาคม ถึงวันพฤหัสบดีที่ ๒๑ เมษายน
๒๕๔๘ ได้วางไว้ให้ท่านสมาชิกตรวจดูแล้วนะครับ ก็ไม่ปรากฏว่ามีท่านสมาชิกขอแก้ไข
แต่ประการใด ถ้าไม่มีท่านสมาชิกรัฐสภาเห็นเป็นอย่างอื่น ก็ถือว่าที่ประชุมรับรองรายงาน
การประชุมทั้ง ๖ ครั้งดังกล่าวแล้วครับ

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่ค้างพิจารณา ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องเสนอใหม่ก็คือ ท่านผู้นำฝ่ายค้านนะครับ
คุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และคณะ ได้เสนอญัตติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๙ ประกอบ
กับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๓ (๖) เพื่อให้รัฐสภาให้มีมติให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา
ให้รัฐบาลเร่งรัดดำเนินการลงโทษผู้กระทำผิดและพิจารณาชดเชยความเสียหายให้แก่
นางรัตนา สัจจเทพ ซึ่งการจะพิจารณาเรื่องดังกล่าวได้นั้น ถ้าเป็นสมัยสามัญนิติบัญญัตินี้
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๙ นั้นจะทำได้ เว้นแต่รัฐสภาจะมีมติให้พิจารณา
เรื่องดังกล่าวได้ ด้วยคะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่

ร ๑/๒๕๔๘ (ส. นิติบัญญัติ)

สายชล ๑/๒

ของทั้ง ๒ สภาครับ ก็จึงเป็นที่มาของการเชิญประชุมของรัฐสภาในวันนี้ เพื่อพิจารณาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๙ ว่าเราจะให้มีการพูดจาเรื่องอื่นในสมัยสามัญนิติบัญญัติได้หรือไม่ ตามข้อเสนอของทางท่านผู้นำฝ่ายค้านและคณะ

ขอเชิญท่านผู้นำฝ่ายค้านครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) :
 ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรค
 ประชาธิปัตย์ กระผมได้เสนอญัตติต่อที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ
 มาตรา ๑๕๙ และมาตรา ๑๙๓ (๖) ซึ่งเป็นเรื่องของการที่จะให้ที่ประชุมร่วมกันนั้นมีมติ
 อนุญาตให้ทางสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาเรื่องอื่น นอกเหนือไปจากประเด็น
 การพิจารณา ซึ่งรัฐธรรมนูญกำหนดให้พิจารณาได้ในสมัยประชุมสภาที่เป็นสมัยประชุม
 สามัญนิติบัญญัติ ซึ่งกรณีนี้ก็คือเรื่องของการให้รัฐบาลดำเนินการตามรายงาน
 ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ -----

ซึ่งได้รายงานปัญหาเรื่องของคุณรัตนา สัจจเทพ กระผมขอกราบเรียนท่านประธาน เพื่อความชัดเจนในเบื้องต้นเลยครับว่า ที่จริงแล้วกระผมทราบดีว่าหลายคนก็แปลกใจว่า ทำไมที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาจึงจะต้องมาพิจารณาเรื่องนี้ในวันนี้ เพราะว่าโดยปกติแล้ว การประชุมร่วมกันของรัฐสภานั้นก็คงไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย แล้วก็จะเกิดขึ้นเฉพาะตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๓ เท่านั้น แต่ว่าเหตุผลของความจำเป็นที่จะต้องเสนอเรื่องนี้เข้ามาในวันนี้ ผมไม่ได้มองเฉพาะกรณีของคุณรัตนา แต่มองปัญหาเป็นเรื่องของบทบาทของรัฐสภาและบทบาทขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ผมถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่การทำหน้าที่ของพวกเราในฐานะสมาชิกรัฐสภาที่เป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทย กับการทำหน้าที่ขององค์กรซึ่งมีหน้าที่ในการติดตาม ตรวจสอบ พิทักษ์รักษาผลประโยชน์และสิทธิเสรีภาพของประชาชนนั้นจะต้องสามารถดำเนินการได้อย่างเข้มแข็ง ท่านประธานก็ทราบว่าในบรรยากาศบ้านเมืองทุกวันนี้ในขณะนี้อาจจะมีความขัดแย้งหรือการเผชิญหน้าของหลาย ๆ ฝ่าย เรายังคงจะเรียกร้องเสมอครับว่า ขอให้ทุกฝ่ายใช้กลไกในระบบ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับพวกเรากันเองซึ่งเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทยก็อยากจะเห็นรัฐสภามีบทบาทที่มีความสำคัญสามารถที่จะใช้กลไกต่าง ๆ ของรัฐสภาแก้ไขปัญหาได้อย่างทันท่วงที ปัญหาที่เกิดขึ้นกับกรณีของรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรณีของคุณรัตนา ขออนุญาตท่านประธานที่จะทำความครับว่า เมื่อเกิดปัญหาการร้องเรียนเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน จะกรณีใดก็ตามนะครับ ผู้ที่ได้รับผลกระทบนี้ก็หวังที่จะใช้กลไกของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งได้บัญญัติขึ้นตามรัฐธรรมนูญในส่วนที่ ๘ เมื่อมีการร้องเรียนไปแล้วคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นก็จะทำหน้าที่ในการสอบสวนเรื่องนั้น ๆ หากพบว่ามีการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน ก็จะได้ดำเนินการในการที่รายงานเรื่องนั้น ๆ ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานที่ว่าอาจจะ เป็นกระทรวง ทบวง กรม อาจจะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรืออาจจะเป็นบุคคลที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ เมื่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้ทำรายงานไปถึงหน่วยงานหรือบุคคลที่ว่าแล้ว หากปรากฏต่อมาว่า บุคคลนั้นหรือหน่วยงานนั้นไม่ได้ดำเนินการตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้เสนอรัฐธรรมนูญก็กำหนดเอาไว้ว่าคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นสามารถ

ที่จะรายงานเรื่องนั้น ๆ มายังรัฐสภา พุดง่าย ๆ ก็คือว่าเวลาเราเรียกคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าเป็นองค์กรอิสระ นั้นหมายความว่าเขาทำหน้าที่ในการติดตามตรวจสอบ แต่ว่าเขามีสถานะที่ดำรงอยู่แยกออกจากฝ่ายบริหาร ดังนั้นสิ่งที่เขาทำได้ก็เพียงรายงานสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะ แต่ไม่มีอำนาจใด ๆ ที่จะไปบังคับให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ เมื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือฝ่ายบริหารไม่ดำเนินการหรือเห็นไม่สอดคล้องกับเขา รัฐธรรมนูญก็บัญญัติให้เขารายงานกลับมายังรัฐสภา เพราะถือว่าระบบประชาธิปไตยของเรานั้นอยู่ในระบบรัฐสภา ฝ่ายบริหารต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภา คำว่า รัฐสภา ในที่นี้เนื่องจากมาตรา ๑๙๓ ไม่ได้บัญญัติให้เป็นเรื่องของการประชุมร่วมกัน การรายงานก็จึงทำการรายงานไปที่สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาคู่ขนานกันไป อันนี้เป็นไปตามมาตรา ๒๐๐ (๑) ครับ ก็คือว่าคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคีและเสนอมาตรการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าว -----

เพื่อดำเนินการ ในกรณีที่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอ ให้รายงานต่อรัฐสภา เพื่อดำเนินการต่อไป บทบัญญัติข้อนี้ก็ไปปรากฏอยู่ในกฎหมายของคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติเช่นเดียวกันครับ คือในมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ ก็คือว่า เมื่อไม่มีการดำเนินการหรือสั่งการให้ดำเนินการตามมาตรการที่คณะกรรมการเสนอ ให้คณะกรรมการรายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป ขณะนี้มีเรื่องที่คณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รายงานในทำนองนี้ ๓ เรื่อง เรื่องแรกก็คือ เรื่องของคุณรัตนา เรื่องที่ ๒ ก็คือ กรณีของท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย เรื่องที่ ๓ ก็คือ เรื่องของโรงไฟฟ้า บ่อนอก-หินกรูด ๓ เรื่องนี้เป็นรายงานที่ไม่เหมือนกับรายงานประจำปีหรือรายงาน ผลการดำเนินการที่ทั้ง ๒ สภาจะมีการรับทราบอยู่เป็นประจำ แต่เป็นการรายงาน โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าเมื่อฝ่ายบริหารไม่ดำเนินการให้มาฟ้องสภา พูด่าง ๆ ปัญหา เกิดขึ้นก็คือว่าในสภาผู้แทนราษฎร ท่านประธานได้บรรจุรายงานเหล่านี้เป็นเรื่อง เพื่อทราบ เมื่อเป็นเรื่องเพื่อทราบพวกกระผมมีความเห็นว่ามันไม่สอดคล้องกับ เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายซึ่งต้องการให้ เรื่องนั้นเป็นเรื่องของการพิจารณา เมื่อประมาณเดือนเศษ ๆ ที่ผ่านมานี้ครับ เรื่องของ รายงานคุณรัตนาเข้าสู่วาระการประชุมของสภาแล้วมีการหยิบยกขึ้นมา พวกกระผม ก็ทักท้วงว่าเรื่องนี้ไม่ควรเป็นเรื่องเพื่อทราบ แต่ควรเป็นเรื่องเพื่อพิจารณา และสิ่งที่ พวกกระผมไฝฝืนจะเห็นก็คือว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั่งอยู่ตรงนี้ เพื่อที่จะบอกว่ามันเกิดปัญหาขึ้น มีการละเมิดสิทธิเสรีภาพขึ้น แนะนำฝ่ายรัฐบาลไปแล้ว ฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลไม่ดำเนินการตาม จึงมาบอกกับผู้แทนปวงชนชาวไทย ผู้แทนปวงชนชาวไทยก็จะมีการอภิปรายซักถามและมีมติหรือข้อยุติว่าต่อรายงานที่ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสนอมานั้นรัฐบาลควรจะดำเนินการอย่างไร เราไฝฝืนที่จะเห็นคนที่เป็นฝ่ายบริหารมานั่งอยู่ตรงนี้อีกข้างหนึ่ง เพื่อมาชี้แจงว่า ที่ไม่ดำเนินการตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเขาเสนอแนะไปมีเหตุผลอะไร แล้วสภาจะสามารถที่จะมีข้อยุติได้ ถือเป็นภาระลงมติเพื่อที่ให้รัฐบาลรับไปดำเนินการ ซึ่งถ้าหากว่ารัฐบาลยังไม่รับไปดำเนินการอีก คราวนี้ก็คงไม่ใช่เรื่องระหว่างรัฐบาล

กับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแล้ว แต่เป็นเรื่องระหว่างรัฐบาลกับรัฐสภา ซึ่งรัฐบาลนั้นต้องรับผิดชอบในการบริหารราชการแผ่นดินต่อรัฐสภา นั่นคือสิ่งที่พวกกระผมอยากเห็น แต่ว่าท่านประธานวันนั้นก็ได้ออกว่า ขอให้เป็นการรับทราบเป็นการเบื้องต้นก่อน พวกเราก็มีปัญหาคับ มีปัญหาว่าโดยหลักการเราไม่อยากจะให้เป็นเรื่องเพื่อทราบ แต่ถ้าเราปฏิเสธที่จะไม่รับทราบในวันนั้น หรือไปพยายามยืนยันว่าต้องถอนเรื่องนี้ออกไป ความเดือดร้อนของผู้คนซึ่งถูกละเมิดสิทธิจนคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรายงานไปถึงรัฐบาลแล้วรัฐบาลไม่ดำเนินการ เขามาฟ้องรัฐสภาแล้ว ก็ต้องเลื่อนยาวออกไปอีก วันนั้นพวกเราก็ตกลงกับท่านประธานว่าให้ฟังทางกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ให้แสดงความคิดเห็นไปก่อนแล้วมาดูว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป กระผมก็เสนอว่าเมื่อฟังแล้วเห็นว่ามันมีปัญหาที่รัฐบาลควรจะดำเนินการ ก็ต้องการให้สภาผู้แทนราษฎรมีมติ ท่านประธานก็หวังว่าเราไม่อาจมีมติได้เพราะติดสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ เมื่อติดสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ กระผมก็ได้สอบถามท่านประธานว่าแล้วจะทำอย่างไร เพราะมีฉะนั้นกรณีนี้จะเป็นกรณีที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรายงานเสร็จแล้ว วันนั้นรัฐบาลไม่มีแม้แต่ผู้แทนมาชี้แจงสภารับทราบ เรื่องผ่านไป ถ้าจบเพียงเท่านั้น -----

บรรทัดฐานถูกสร้างขึ้นมาอย่างนั้น เวทีรัฐสภาแทบไม่มีความหมาย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่มีเขี้ยวเล็บอะไรทั้งสิ้นเลยครับ เพราะถ้ารัฐบาลไม่ทำตามมาฟ้องสภา สภาก็ทราบเฉย ๆ รัฐบาลไม่แม้แต่ต้องมารับทราบ กระผมก็สอบถามท่าน ท่านก็บอกว่าถ้ายืนยันอยากจะต้องพิจารณาเรื่องนี้ จำเป็นจะต้องมีการเสนอญัตติตามมาตรา ๑๙๓ (๖) ประกอบกับมาตรา ๑๕๙ ก็คือญัตติในวันนี้ กระผมก็ยืนยันครับยืนยันว่าผมประสงค์ที่จะให้สภาผู้แทนราษฎรได้มีโอกาสพิจารณาเรื่องของรายงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยเร็ว และมีมติ ๒ ประการ ผมไม่ลงในรายละเอียด คือ ๑. ในการที่จะเร่งรัดให้รัฐบาลสอบสวนผู้กระทำผิดมาลงโทษในกรณีที่เกิดการละเมิดสิทธิของคุณรัตนา สัจจเทพ กับ ๒. ก็คือให้รัฐบาลเร่งรัดในเรื่องของการชดเชยเยียวยาต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น ซึ่งจะทำให้มันต้องมาขออนุมัติจากที่ประชุมร่วมกันตรงนี้ แต่ผมกราบเรียนท่านประธานว่า วันนี้ผมอยากให้เป็นโอกาสที่รัฐสภาจะได้อภิปรายกันในเชิงหลักการด้วยว่าปัญหาลักษณะนี้เราควรจะทำดำเนินการอย่างไร เพราะผมไม่ประสงค์ว่าวันพรุ่งนี้กรณีของทอเก้าชั่ไทย – มาเลเซีย ก็ดี กรณีของโรงไฟฟ้าบ่อนอกก็ดี สภาผู้แทนราษฎรเพียงแต่รับทราบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แล้วรัฐบาลไม่จำเป็นต้องมารับผิดชอบต่อกลไกของรัฐสภาเลย ใจผมถ้าเป็นไปได้อยากจะเลื่อนว่าไปพิจารณากันในสมัยประชุมที่เป็นสมัยประชุมสามัญทั่วไปก็ได้ หรือมิฉะนั้นเราวางบรรทัดฐานได้หรือไม่ว่าสภาผู้แทนราษฎรสามารถพิจารณาเรื่องเหล่านี้ได้ เพราะผมถือว่าการที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเขารายงานมาตามมาตรา ๒๐๐ ของรัฐธรรมนูญก็ดี ตามมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ ของกฎหมายของเขา ก็ดี โดยธรรมชาติของมันถือเป็นเรื่องเร่งด่วนอยู่แล้ว เพราะคนได้ร้อง คนมีความเดือดร้อนร้องเขาไปแล้ว เขาเสนอแนะให้รัฐบาลหรือหน่วยงานแก้ไขแล้ว แต่รัฐบาลและหน่วยงานไม่ดำเนินการ เขาก็จะมาขอให้สภาได้มีการดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด กระผมกราบเรียนว่า ฉะนั้นวันนี้สิ่งที่กระผมจำเป็นต้องเสนอญัตติ เพื่อไม่ต้องการให้เกิดบรรทัดฐานว่าคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติซึ่งรายงานมา กรณีของคุณรัตนาก็คือกรุงเทพมหานคร กรมที่ดิน สคบ. ควรจะได้ดำเนินการเรื่องนั้น เรื่องนี้ตั้งแต่ปี ๒๕๔๖

แต่ปรากฏว่ารัฐบาลยังไม่ได้ดำเนินการ เขาจึงต้องทำรายงานมาถึงสภา เสร็จแล้ว ปรากฏว่าฝ่ายบริหารไม่จำเป็นต้องมารับผิดชอบต่อกลไกของรัฐสภา

ผมกราบเรียนเป็นประเด็นสุดท้ายครับ ท่านประธานครับ ผมเชื่อว่าทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องประชุมนี้ต้องมีความเชื่อมั่นในระบบรัฐสภา มิฉะนั้นไม่อาสาตัวเข้ามาเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทย แต่หลายครั้งเราเห็นปัญหาในบ้านเมือง ซึ่งเวทีของรัฐสภาน่าจะเป็นคำตอบได้ จะเป็นเรื่องของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ๒ - ๓ เรื่อง รวมทั้งเรื่องของคุณรัตนาวานนี้ แม้แต่จะเป็นเรื่องของปัญหาของสถานะของคุณหญิงจารุวรรณ ผมอยากจะทำให้รัฐสภาของเราหาทางออกให้สังคมได้ ถ้าติดขัดในเรื่องของกฎ ระเบียบ กฎหมายใด ๆ เราต้องช่วยกันหาช่องทางให้กฎหมายเอื้อต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเราอย่างสมบูรณ์ได้ ฉะนั้นวันนี้ผมไม่ประสงค์จะรบกวนรัฐสภาในเรื่องที่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับกรณีนี้เป็นการเฉพาะ แต่เป็นเรื่องของหลักการที่อยากจะให้เพื่อนสมาชิกรัฐสภาได้เปิดโอกาสให้สภาทั้ง ๒ ของเราสามารถเป็นเวทีที่จะแก้ไขปัญหาให้กับพี่น้องประชาชนได้ทันทั่วทั้งที่ครับ กราบขอบพระคุณครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ครับ เามาทางฝ่ายรัฐบาลและเดี๋ยวไป ส.ว. นะครับ ผมรัน (Run) ชื่อไว้อย่างนั้นนะครับ เอาสัก ๕ - ๖ ท่านแรกก่อน ถัดไปเป็นท่านสุขุมพงศ์ ท่านเสรี ท่านอลงกรณ์ ท่านกฤษณะ ท่านจิโรจน์นะครับ

นายสุขุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายสุขุมพงศ์ โง่นคำ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทยจากจังหวัดกาฬสินธุ์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาท่านประธานที่เคารพครับ วันนี้เป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งในการที่กระผมได้ทำหน้าที่สมาชิกรัฐสภา -----

โดยเฉพาะรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติเรื่องสำคัญไว้ใน ๒ มาตรา ตามที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านได้กราบเรียนท่านประธาน ท่านสมาชิกที่เคารพ ในการที่จะเสนอญัตติให้มีการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๓ (๖) โดยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญครบท่านประธานที่เคารพ การที่จะประชุมร่วมกันของรัฐสภานั้น รัฐธรรมนูญได้มีเจตนารมณ์ว่า รัฐสภา หมายถึงวุฒิสภา หมายถึงสภาผู้แทนราษฎร การที่จะประชุมร่วมกัน หรือการที่จะประชุมแต่ละสภานั้น เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ เรื่องที่กฎหมายรัฐธรรมนูญให้ประชุมร่วมกัน จึงถือว่าเป็นเรื่องสำคัญทั้งสิ้น ถ้าท่านประธานได้โปรดกรุณาดูรัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็จะพบว่า รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ ๑๖ เรื่อง ๑๖ อนุมาตรา ในส่วนที่ ๑ เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ ในส่วนที่ ๒ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการปิดสมัยประชุมเร็วกว่ากำหนด การเปิดสมัยประชุมวิสามัญของรัฐสภา การพิจารณากฎหมาย ตามมาตรา ๑๙๓ คือกฎหมายสำคัญที่รัฐบาลกำหนดไว้ในการแถลงนโยบาย ถ้าหากสภาผู้แทนราษฎรไม่ให้ความเห็นชอบ ก็ต้องประชุมร่วมกันในรัฐสภาแห่งนี้ นอกจากนั้นการพิจารณาข้อบังคับ การแถลงนโยบาย การเปิดอภิปรายทั่วไป การประกาศสงคราม การให้ความเห็นชอบหนังสือสัญญา อนุสัญญา ตลอดจนเรื่องสำคัญของกฎหมาย รัฐธรรมนูญคือการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญทั้งสิ้น ซึ่งวันนี้ท่านผู้นำฝ่ายค้านได้เสนอไปเมื่อสักครู่ ก็เป็นเรื่อง ๑ ใน ๑๖ เรื่องดังกล่าว ซึ่งปรากฏอยู่ใน (๖) คือกรณีที่จะพิจารณาเรื่องอื่นในสมัยสามัญนิติบัญญัติ ซึ่งก็จะไปโยงกับมาตรา ๑๕๙ ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้เองครับท่านประธาน รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีเจตนารมณ์ที่จะให้รัฐสภาแห่งนี้มีความเข้มแข็งในการตราพระราชบัญญัติ จึงได้กำหนดสมัยประชุมสามัญออกเป็น ๒ สมัย สมัยแรกเรียกว่า สมัยสามัญทั่วไป ซึ่งรัฐสภาโดยที่ประชุมแห่งนี้สามารถที่จะประชุมในรัฐสภา ในสภาผู้แทนราษฎร และในวุฒิสภาได้ทุกเรื่อง ตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ แต่ถ้าเป็นสมัยสามัญนิติบัญญัติแล้วนะครับท่านประธาน รัฐธรรมนูญต้องการให้สภาแห่งนี้ได้พิจารณากฎหมาย ประเทศเราเป็นประเทศที่ปกครองด้วยระบบกฎหมาย โดยมีกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายแม่บทของประเทศ เราจะทำอะไรก็แล้วแต่ครับ ท่านประธานที่เคารพ ไม่ว่าจะ เป็นในหมวด ๑ ถึงหมวด ๑๒ ของรัฐธรรมนูญ ถ้าเราสังเกตจะพบว่า ให้เป็นไปตามกฎหมายบัญญัติ

ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดจะมาเป็นผู้บริหารประเทศ พรรคการเมืองใดก็แล้วแต่ เครื่องมือสำคัญในการบริหารประเทศคือการตรากฎหมาย ใน ๔ ปีที่ผ่านมา กระผมได้ตรวจสอบพบว่า ในสมัยสามัญทั่วไป เราสามารถเห็นชอบกฎหมายได้ไม่เกิน ๑๐ ฉบับ แต่ถ้าเป็นสมัยสามัญนิติบัญญัติ เราสามารถเห็นชอบกฎหมายได้ถึง ๓๐ ฉบับ เพราะอะไรครับท่านประธาน เพราะเราทำตามกฎหมาย ทำตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ซึ่งแยกสมัยสามัญ ๔ เดือนแรกของทุกปี ซึ่งจะเริ่มเดือนมีนาคมถึงเดือนมิถุนายนของทุกปี ๔ เดือนหลังจะเริ่มจากเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคมของทุกปี เช่นเดียวกัน ถ้าหากดูในเนื้อหาการประชุมสภาสามัญนิติบัญญัติพบว่ามีอยู่ ๙ เรื่องสำคัญ ๆ ทั้งสิ้นที่เราประชุมกันในสภาสามัญนิติบัญญัติ เช่นเรื่องเกี่ยวกับหมวด ๒ พระมหากษัตริย์ เรื่องที่เกี่ยวกับการพิจารณากฎหมาย การเห็นชอบพระราชกำหนด การเห็นชอบในการประกาศสงคราม การเห็นชอบสัญญา อนุสัญญาต่าง ๆ ระหว่างประเทศ การแต่งตั้งและเห็นชอบบุคคลดำรงตำแหน่ง การถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่ง การตั้งกระทู้ถามและการแก้ไขรัฐธรรมนูญ รวมเบ็ดเสร็จไม่เกิน ๙ เรื่องเท่านั้น แต่รัฐสภาก็เห็นว่าบางครั้งอาจจะเกิดเหตุสำคัญขึ้นในบ้านเมือง เป็นประโยชน์สำคัญของแผ่นดิน เป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วน เป็นเรื่องที่ประชาชนสนใจก็อาจจะให้รัฐสภาแห่งนี้ให้ความเห็นชอบ หรือที่เรียกว่าอนุมัติได้ ท่านประธานที่เคารพครับ การเห็นชอบตามมาตรา ๑๕๙-----

ที่เราพิจารณากันนี้เป็นเรื่องสำคัญ ต้องใช้คะแนนเสียงถึงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิก ทั้ง ๒ สภาที่มีอยู่ ซึ่งขณะนี้เราก็มีอยู่ ๗๐๐ คน ลาออกไป ๑ ท่าน เลือกตั้งซ่อม ประทศมาเมื่อวาน ๒ ท่าน ยังไม่ได้รายงานตัว ก็ไม่ถึง ๗๐๐ คน แต่เกือบจะถึง ๗๐๐ คน หักกลบกลับกันแล้วจะต้องใช้เสียงสมาชิกทั้งหมดประมาณ ๓๕๐ คนของทั้ง ๒ สภา เพราะถือว่าเป็นเรื่องใหญ่จริง ๆ เท่านั้นที่จะพิจารณาได้ในสมัยสามัญนิติบัญญัติ กระผมเห็นว่าการที่พรรคฝ่ายค้านโดยท่านผู้นำฝ่ายค้านเสนอเรื่องดังกล่าวนี้ ไม่ใช่เรื่องสำคัญเมื่อเทียบกับ ๙ เรื่อง ที่กระผมได้นำกราบเรียนเป็นเบื้องต้น บางเรื่องที่เราเห็นว่าสำคัญ กฎหมายยังไม่อนุมัติ หรือยินยอมให้อภิปราย หรือประชุมกันในสภาแห่งนี้ ในสมัยสามัญนิติบัญญัติ เช่น การแก้ไขข้อบังคับของรัฐสภาก็ทำไม่ได้ การอภิปรายไม่ไว้วางใจทั้งของสภาผู้แทนราษฎร ทั้ง ๒ มาตรา มาตรา ๑๘๔ มาตรา ๑๘๕ ก็ทำไม่ได้ การอภิปรายไม่ไว้วางใจของท่านสมาชิกวุฒิสภาเอง ก็ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า

ในประการแรก การที่เสนอญัตติดังกล่าวเป็นเรื่องที่ยังไม่สมควรที่จะพิจารณาในสมัยสามัญนิติบัญญัติ เมื่อเทียบกับบทบัญญัติตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ในมาตราอื่น

ประการที่ ๒ ครับ เมื่อสักครู่ท่านผู้นำฝ่ายค้านบอกว่า การที่ให้ องค์กรอิสระมาเสนอเรื่องหลังจากที่ทำหน้าที่ในการรายงาน การตรวจสอบตามอำนาจหน้าที่ของตนแล้ว เมื่อเสนอมาให้รัฐสภาพิจารณานั้น กระผมเองเป็นคนอภิปราย ที่ไม่เห็นด้วยกับท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรในวันนั้น คือวันที่ ๑๓ ตุลาคม เมื่อเดือนเศษที่ผ่านมา การที่องค์กรอิสระเสนอเรื่องต่อรัฐสภานั้น เรากระทำต่อเนื่องกัน มาโดยตลอด เพื่อที่จะให้พวกเราสมาชิกรัฐสภารับทราบ องค์กรอิสระทั้งหลาย ส่วนราชการทั้งหลายที่กฎหมายบัญญัติไว้ เรายอมรับทั้งสิ้น ส่วนเราจะไปดำเนินการ อย่อย่างนั้น เป็นหน้าที่ของเราตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญบัญญัติ ถ้าเราเห็นว่า มีประเด็น ที่ต้องให้ฝ่ายบริหารมาชี้แจง เราก็ตั้งกระทู้ถาม หากเราเห็นว่าเป็นเรื่องที่จะต้องอภิปราย กันทั้งสภา ระดมความคิด ระดมสมอง เราก็เสนอญัตติด่วน ญัตติทั่วไป แต่ถ้าหาก เราเห็นว่าเป็นเรื่องเสียหายปล่อยให้ผู้บริหารประเทศไม่ได้ เราก็ยื่นญัตติอภิปราย ไม่ไว้วางใจ หรือหากว่าเป็นติดขัดในข้อกฎหมายในวิธีปฏิบัติ เราก็เสนอขอแก้ไขกฎหมาย นั้นเป็นหน้าที่ของเราตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ เพราะฉะนั้นการรับทราบรายงาน

จึงเป็นการรับทราบเท่านั้น ซึ่งเป็นประเพณีและข้อบังคับบัญญัติไว้ทั้งวุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร ในเรื่องนี้เองนะครับ ท่านประธานครับ วุฒิสภาก็ได้กำหนด ๓ เรื่องดังกล่าวที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรระบุเมื่อสักครู่นี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง โรงไฟฟ้าบ่อนอก-หินกรูด เรื่องท่อก๊าซไทย - มาเลเซีย ตลอดจนเรื่องคุณรัตนา สัจจเทพ นี้เอง เรื่องที่ ๑.๑ เรื่องที่ ๑.๒ เรื่องที่ ๑.๓ บรรลุไว้แล้วท่านประธานที่เคารพครับ จะอภิปรายกันในวันที่ ๙ นี้เอง ก็เป็นเรื่องรับทราบนะครับ

ประเด็นที่ ๓ ท่านประธานที่เคารพครับ การที่จะควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินเป็นเรื่องสำคัญ เมื่อสักครู่ที่ผมได้กราบเรียนท่านประธานแล้วว่า เราในฐานะที่เป็นรัฐสภา ไม่ว่าจะเป็นสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา การที่จะควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินนั้น จะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ถ้านับไปแล้วก็เริ่มตั้งแต่มาตรา ๑๘๒ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา จะควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินได้ก็เฉพาะตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น ท่านประธานที่เคารพครับ ญัตติที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรเสนอในวันนี้ ถามว่าบัญญัติในรัฐธรรมนูญมาตราไหน ด้วยความเคารพ ท่านประธานครับ ผมไปตรวจเมื่อคืนนี้ทั้งคืน ไม่พบครับ ว่าการเสนอญัตติให้รัฐบาลไปเร่งรัดเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ การกำหนดให้รัฐบาลชดเชยค่าเสียหาย ไม่มีรัฐธรรมนูญมาตราใดของราชอาณาจักรไทย ตั้งแต่มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๓๓๖ กำหนดให้กระทำได้ ผมก็ไปค้นอีกที่ครับว่า แล้วใช้อำนาจอะไร ท่านประธานถึงบรรลุให้พิจารณาในวันนี้ ใช้อำนาจอะไรที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านหยิบยกขึ้นมาในวันนี้

ประเด็นแรก ใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๓ (๖) ที่ผมเห็นด้วยในการประชุมในวันนี้ แต่ในเนื้อหาของญัตติ ท่านประธานครับ การที่ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนหนึ่ง มีผู้รับรองเกินกว่า ๒๐ คน -----

เพื่อที่จะมีมติให้รัฐบาลดำเนินการ ๑ ๒ ๓ ประการนั้น ปรากฏว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดไว้ กฎหมายก็ไม่ได้กำหนดไว้ครบถ้วนครบ แต่ไปกำหนดไว้ในข้อบังคับ ข้อ ๔๒ ของการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ไปกำหนดไว้ในข้อบังคับ ข้อ ๔๓ ของการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ข้อบังคับ ข้อ ๔๒ บอกว่าถ้ามีกรณีที่เป็นเรื่องประโยชน์ของแผ่นดินเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วน เป็นเรื่องที่ประชาชนสนใจ ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอญัตติด่วนให้สภาพิจารณาได้ แต่ญัตตินั้นจะต้องไม่ใช่เป็นลักษณะกระทู้อถาม เป็นเรื่องที่ทำให้สภาดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง นั่นคือข้อ ๔๒ ในข้อ ๔๓ บอกว่าถ้าประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎรเห็นว่าเป็นเรื่องด่วนก็ให้บรรจุเป็นเรื่องด่วน แต่ถ้าหากว่าไม่ใช่เรื่องด่วนก็ให้เป็นญัตติทั่วไป ซึ่งเรื่องนี้กระผมได้ดูเนื้อหาญัตติของท่านผู้นำฝ่ายค้านแล้ว กระผมโดยส่วนตัวเห็นว่าไม่ใช่เรื่องด่วน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อปี ๒๕๓๗ ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นขออนุญาตท่านประธานครับ เป็นเรื่องระหว่างบุคคลซึ่งมีบ้านอยู่ติดกัน มีปัญหาในการอยู่อาศัยร่วมกัน บ้านหลังหนึ่งไปต่อเติม บ้านหลังหนึ่งที่อยู่ติดกันเห็นว่าตัวเองเดือดร้อนก็ไปร้องเรียนต่อ กทม. เรื่องราวก็ลูกกลมใหญ่โต ผลสุดท้ายก็ร้องกันทั้ง ๒ ฝ่ายละครับท่านประธาน เป็นเรื่องระหว่างบุคคลนะครับ ในที่สุดทางการก็มีส่วนมาเกี่ยวข้องด้วยในฐานะที่เป็นผู้ดูแลอาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคารปี ๒๕๒๒ เพราะฉะนั้นเรื่องที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านเสนอในวันนี้กระผมว่าไม่ใช่ญัตติด่วนด้วยซ้ำไป เป็นญัตติทั่วไปที่ไม่เป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญและตามกฎหมายใด ๆ ทั้งสิ้น เป็นการกระทำตามอำนาจจากข้อบังคับที่พวกเราร่างขึ้นมา ซึ่งขณะนี้เราก็ทำอยู่ทั่วไปครับ ท่านประธานครับ ท่านประธานมีอำนาจตามข้อ ๒๓ ของข้อบังคับที่จะให้มีการปรึกษาหารือเรื่องใดก็เป็นประเพณีปฏิบัติในสภาผู้แทนราษฎรเราเอง ก่อนจะประชุมท่านประธานก็เปิดอนุญาตให้หารือ เมื่อหารือเรื่องใดท่านประธานก็ทำหนังสือถึงรัฐบาล อันนั้นก็เป็นการหนึ่งที่จะแก้ไขปัญหาได้ เมื่อเทียบเคียงแล้วก็เหมือนญัตติที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านเสนอมาเนี่ยเองนั่นละ ซึ่งวิธีการนี้วุฒิสภา ผมฟังการประชุมมา ๒ สัปดาห์ก็ดำริที่จะทำเหมือนกับท่านประธานเอง โดยนำปัญหาต่าง ๆ มาหารือ หลังจากนั้นก็แจ้งให้รัฐบาลทราบ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าเรื่องดังกล่าวนี้ไม่ใช่การควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินโดยแท้ครับท่านประธานครับ

ประการที่ ๔ กระผมขออนุญาตเข้ามาในเนื้อหาของข้อเท็จจริงสักกิดหนึ่ง เพื่อประกอบการอภิปรายที่ไม่เห็นด้วยของกระผม ท่านประธานที่เคารพครับ ในรายงานการตรวจสอบของสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพวกเราได้รับแล้ว ท่านกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รับเรื่องจากผู้ร้องเรียน คุณรัตนา สัจจเทพ หลังจากนั้นก็ตั้งอนุกรรมการขึ้นไปดำเนินการ เมื่ออนุกรรมการไปดำเนินการแล้วก็แจ้งให้ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรับทราบ และท่านประธานอนุกรรมการก็มีหนังสือถึงส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค ไม่ว่าจะเป็นกรมที่ดินและในที่สุดก็กรุงเทพมหานครด้วย ท่านประธานที่เคารพครับ ท่านประธานได้ช่วยกรุณาดูมาตรการที่คณะอนุกรรมการเสนอให้ส่วนราชการไปปฏิบัติมีทั้งหมดอยู่ ๓ ส่วน ส่วนมาตรการที่เสนอให้ กทม. มี ๓ ข้อ มาตรการที่เสนอสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค มี ๒ ข้อ มาตรการเสนอรัฐบาลมี ๓ ข้อ ใน ๗ ข้อนั้นเป็นข้อเสนอที่กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ (๑) บอกว่า เมื่อคุณไปตรวจสอบพบว่ามีการละเมิดสิทธิ คุณทำข้อเสนอโดยระบุมาตรการต่าง ๆ ให้ส่วนราชการไปดำเนินการ ผมได้มาดูข้อเสนอของท่านผู้นำฝ่ายค้าน ๒ ข้อ ให้ไปดำเนินการเร่งรัด ดำเนินการกระทำผิด ดำเนินการจับกุม ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด -----

ให้ชดใช้ค่าเสียหาย ไม่ใช่สิ่งที่เสนอให้รัฐบาลทำเลยครับท่านประธานครับ ในส่วนของ กทม. เขาบอกไว้ ๓ ข้อ ขออนุญาตเรียนสั้น ๆ เร็ว ๆ ว่า เรื่องที่ ๑ ให้ชะลอการรื้อถอนบ้าน คุณรัตนา เรื่องที่ ๒ คุณไปตรวจสอบดูสิว่า ลักษณะการก่อสร้างบ้านแบบนี้ บ้านไหน โครงการไหนทำถูกต้อง ทำผิดบ้าง และในที่สุดประสานงานกับกรมที่ดิน จัดทำรายงานว่า หลังจากการตรวจสอบแล้ว การตรวจสอบการสร้างบ้านตามที่ท่านอนุญาตถูกต้อง หรือไม่ถูกต้อง ๓ เรื่องเท่านั้น ส่วนที่ท่านบอกให้สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคกระทำนั้น ท่านก็บอกไว้ ๒ ข้อ บอกว่า สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคจะต้องไปเร่งรัดให้ผู้ที่จัดทำ บ้านจัดสรร รับเหมาทำบ้านจัดสรร เร่งชดใช้ค่าเสียหายตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค แล้วก็ไปบูรณาการกับกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำดังนี้เกิดขึ้นอีก ส่วนอีก ๓ ข้อท่านบอกรัฐบาล บอกว่าอย่างไรครับท่านประธานครับ ข้อที่ ๑ คุณไปแก้ กฎหมายควบคุมอาคารเสีย ที่กันเนื้อที่ไว้ ๔ เมตร ชาวบ้านเขาเดือดร้อน คุณไปรีบเสนอ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคโดยมี ๖ องค์กฤษฎะนั้นด้วย และในฐานะที่รัฐบาล กลางเป็นผู้บูรณาการการบริหารราชการแผ่นดิน ทั้งส่วนไปจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสิ เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำดังนี้เกิดขึ้นอีก ข้อเสนอทั้ง ๗ ข้อ ๓ ส่วนราชการ มันคนละเรื่องกับท่านผู้นำฝ่ายค้านเสนอในวันนี้ เพราะฉะนั้นกระผมไม่เห็นด้วย เป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมาพิจารณากันในสภาแห่งนี้ตามที่ท่านเสนอ

อีกประการหนึ่งครับท่านประธานครับ คณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติตั้งขึ้นมา ตั้งขึ้นมาเพราะกฎหมายมาตรา ๒๖ ของพระราชบัญญัติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คือปกติการทำรายงานและการตรวจสอบเป็น อำนาจของคณะกรรมการ แต่ปรากฏว่ากฎหมายให้คณะกรรมการมอบหมายหรือแต่งตั้ง อนุกรรมการขึ้นมาทำงานได้ แต่หลังจากที่ตรวจสอบรายงานแล้วจะต้องเสนอ คณะกรรมการให้ทราบ แต่ในทางข้อเท็จจริงครับท่านประธานที่เคารพครับ คณะอนุกรรมการไม่ได้เสนอให้คณะกรรมการทราบ ทำไมผมพูดเช่นนั้น เพราะคนที่แจ้ง ให้ส่วนราชการปฏิบัติตามมาตรการที่ท่านไปรวบรวมมา ๗ ข้อ เป็นประธานอนุกรรมการ ครับท่านประธานครับ ก็แสดงว่าคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยังไม่วินิจฉัย

ยังไม่ได้เห็นด้วยกับรายงานชุดนี้เลย เป็นเพียงประธานอนุกรรมการเท่านั้น ซึ่งกระผมไม่แน่ใจว่ารายงานที่คณะอนุกรรมการนำมาขอด้วยกฎหมายหรือยัง

ประการสุดท้ายที่อยากจะกราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กฎหมายรัฐธรรมนูญนี้ได้กำหนดเรื่องสำคัญ ๆ ไว้หลายเรื่อง กระผมได้กราบเรียนเป็นเบื้องต้นแล้วว่า กระผมเลื่อมใสชื่นชมในระบบการปกครองในระบบอบประชาธิปไตย ต้องการให้รัฐสภาแห่งนี้มีความเข้มแข็งที่จะปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับท่านผู้นำฝ่ายค้าน ท่านประธานที่เคารพครับ กฎหมายที่สำคัญที่สุดของรัฐธรรมนูญแห่งนี้อยู่ในมาตรา ๓๑๓ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้แก้ไขรัฐธรรมนูญได้ วาระที่ ๑ นั้นผู้เสนอ ๑ ใน ๕ ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือ ๑ ใน ๕ ของทั้งสองสภา การเห็นชอบรัฐธรรมนูญครับ ท่านประธานครับ วาระแรกใช้คะแนนเสียงไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งก็ประมาณ ๓๕๐ แต่ถ้าวาระที่ ๓ ครับท่านประธานครับ หากรัฐสภาแห่งนี้จะแก้ไขรัฐธรรมนูญ ต้องใช้คะแนนเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของทั้งสองสภา เป็นที่น่าสังเกตครับท่านประธานครับ เงื่อนไขในการแก้ไขรัฐธรรมนูญวาระ ๓ เหมือนกับเงื่อนไขในวันนี้ เพราะฉะนั้นเห็นได้ว่า การที่จะให้รัฐสภาอนุมัติให้มีการพิจารณาเรื่องอื่น โดยเฉพาะกรณีท่านผู้นำฝ่ายค้าน จึงเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ใช่เรื่องวิวาทะระหว่างบุคคล ไม่ใช่เรื่องระหว่างเอกชน กรณีเช่นนี้ผมเชื่อว่าประเทศไทยมีคน ๖๕ ล้านคน ๗๖ จังหวัดพิพาทกันเป็นแสนเรื่อง ถ้าหากต้องนำเรื่องดังกล่าวมาให้รัฐสภาเห็นชอบ ๆ แล้วพิจารณา ผมเชื่อว่าระบบที่เรามุ่งหวังนั้นจะไม่สำคัญจะไม่ศักดิ์สิทธิ์ตามที่เราต้องการ กระผมเห็นว่ายุติในวันนี้กระผมไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งครับท่านประธานที่เคารพครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : คือรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ก็คงเห็นมาโดยท่านอาจารย์เสนห์คือประธานกรรมการ เพียงแต่ว่าแนบรายงานของประธานอนุกรรมการเข้ามาเท่านั้นนะครับ ก็คิดว่าคราวนี้คงถูกต้องแล้วละ ผมเรียนอย่างนี้นะครับว่าประเด็นที่เราอภิปรายกันในวันนี้ก็คือประเด็นที่ทางท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรนั้นได้ขอให้รัฐสภามีมติว่าเราสมควรจะให้สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณามติที่ทางพรรคฝ่ายค้านเสนอขึ้นมา เอาละครับคือว่าเสนอขึ้นมารวม ๆ กัน ถ้าสมมุติรัฐสภามีมติว่าในสมัยสามัญนิติบัญญัตินี้ให้พิจารณาเรื่องอื่นได้ ผมก็ไปพิจารณาอีกทีหนึ่งว่าญัตติที่เขาเสนอมานั้นเข้าตามข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่ เป็นอย่างไร จะได้ตรงกันก่อน เพราะฉะนั้นประเด็นที่เราจะอภิปรายคือประเด็นนี้นะครับ วันนี้คือกรณีนี้เท่านั้น เชิญท่านเสรีครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม เสรี สุวรรณภานนท์ สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ญัตติที่ทางท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรเสนอเข้ามาในวันนี้ ผมเข้าใจว่าคงไม่ใช่เป็นปัญหาเฉพาะฝ่ายค้านหรือฝ่ายรัฐบาลเท่านั้น คงจะเป็นเรื่องที่สมาชิกวุฒิสภา ซึ่งรวมถึงวุฒิสภาจะได้พิจารณาในเรื่องดังกล่าวนี้ด้วย ซึ่งผมเข้าใจในสาระของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ ซึ่งสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติดังกล่าวนี้ เราก็ให้ความสำคัญไปเรื่องที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้และบัญญัติไว้ แล้วก็เน้นหนักไปในเรื่องของการนิติบัญญัติก็คือเรื่องของการออกกฎหมาย แต่ส่วนหนึ่งในฐานะที่เป็นสมาชิกวุฒิสภาก็ให้ความสำคัญในเรื่องของการออกกฎหมายครับ แต่ผมไม่แน่ใจว่าแม้ว่ารัฐธรรมนูญจะบัญญัติในเรื่องของความสำคัญของสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติไว้เพียงใดก็ตาม ผมไม่เข้าใจว่าสมาชิกของเรานั้นจะให้ความสำคัญกับการประชุมสามัญสามัญนิติบัญญัติหรือการประชุมกฎหมายมากน้อยเพียงใดในสภาพที่เป็นอยู่ปัจจุบันนะครับ ผมคงไม่ได้เอ่ยถึงสภาไหนการประชุมของเรา สมาชิกของเราให้ความสำคัญในเรื่องของการออกกฎหมายมากน้อยแค่ไหน ผมคิดว่าน้อยมากครับท่านประธานครับ ถ้าหากให้ความสำคัญจริงคงไม่เกิดบรรยากาศของสภาล่มหรือการเข้าประชุมในสภาเพียงจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่งที่ลงมติใน

แต่ครั้งที่ปรากฏ ท่านประธานครับสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัตินี้ผมเห็นว่าญัตติที่เสนอนั้นเกี่ยวข้องกับวุฒิสภาด้วย เพราะวุฒิสภาเองก็กำลังจะเอาเรื่องดังกล่าว รายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติดังกล่าวนี้รายงานในวุฒิสภาด้วยเช่นกัน ซึ่งรายงานดังกล่าว ถ้าหากว่าที่ประชุมแห่งนี้จะลงมติให้นำเรื่องดังกล่าวเข้ามาพิจารณาได้ในสภาผู้แทนราษฎร ผมก็คิดว่าเรื่องดังกล่าวก็คงไม่ใช่แค่สภาผู้แทนราษฎรอย่างเดียว ก็คงนำเรื่องดังกล่าวในทำนองเดียวกันนี้พิจารณาในวุฒิสภาด้วย ถ้าจะลงมติเป็นประการใดก็ตาม ผมก็อยากจะฝากในเรื่องดังกล่าวนี้ ส่วนของวุฒิสภาพิจารณาไปพร้อม ๆ กันด้วย ท่านประธานที่เคารพครับ ญัตติที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรเสนอเข้ามา ผมอยากกราบเรียนยืนยันนะครับว่าสิ่งที่ผมพูดในวันนี้ไม่เกี่ยวกับฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายค้าน เพราะว่าถ้าหากว่าลงมติไปแล้ว ถ้ารัฐบาลไม่เอา แม้วุฒิสภารวมทั้งหมดทั้งสองสภาก็ยังผ่านไม่ได้ จึงอยากให้ที่ประชุมแห่งนี้พิจารณาในฐานะสมาชิกวุฒิสภาโดยไม่อยากให้มันเป็นลักษณะของการลงมติเป็นพรรคการเมืองไปนะครับ ก็เป็นสิ่งที่ขอร้องและวิงวอนในส่วนนี้ก็แล้วกันครับ ท่านประธาน เพราะถือว่าเป็นสิทธิของสมาชิกแต่ละท่านที่จะลงคะแนนหรือตัดสินใจในเรื่องนี้ได้อยู่แล้ว ท่านประธานครับ ในญัตติดังกล่าวนี้ผมขอสนับสนุนครับ ที่สนับสนุนดังกล่าวนี้ครับ เพราะผมเห็นว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ -----

ไม่ใช่เรื่องปัญหาของตัวบุคคลครับ ผมยังอ่านเรื่องและผมก็ติดตามเรื่องนี้มาตั้งแต่ปีแรก ๆ ที่เกิดเรื่อง สมัยก่อนผมเป็นเลขาธิการสภาทนายความครับท่านประธานปี ๒๕๓๐ ปี ๒๕๓๕ ปี ๒๕๓๖ นี่นะครับ คุณรัตนา สัจจเทพ เคยไปร้องที่สภาทนายความครับ แต่ปรากฏว่าในส่วนของงานดังกล่าวนี้ไม่สามารถจะแก้ปัญหาให้ได้ เพราะว่าไม่ใช่อำนาจบริหารหรืออำนาจฝ่ายรัฐที่จะเข้าไปจัดการ ก็คงเป็นเพียงแค่ขอในการนำเสนอแก้ไขปัญหานั้น จนกระทั่งล่วงเลยมานี้ นะครับท่านประธาน ผมมาเป็นสมาชิกวุฒิสภาแล้วก็มาอยู่ในคณะกรรมการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนตั้งแต่แรก ๆ ท่านประธาน เชื้อใหม่เป็น ๑๐ ปีครับ คุณรัตนาก็มาร้องในเรื่องเดียวกันอีกครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นมานี้ นะครับ กราบเรียนว่าไม่ใช่ปัญหาตัวบุคคลไปแล้ว เป็นปัญหาของระบบราชการ ที่เราในฐานะเป็นรัฐสภาควรที่จะต้องให้ความสำคัญและเข้ามาแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้ เพราะว่าคน ๆ หนึ่งไปแก้ไขปัญหา ไปร้องขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องถึง ๑๙ แห่ง ท่านประธาน เชื้อใหม่ครับว่าจาก ๑๙ แห่งดังกล่าวแก้ไขปัญหาให้ชาวบ้านไม่ได้ แม้จะมองว่าเป็นคน ๆ เดียวก็ตาม แต่หน่วยงานของรัฐ ๑๙ แห่ง หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแก้ไขปัญหาก็ให้คุณรัตนา สัจจเทพ ไม่ได้ ท่านประธานลองคิดดูนะครับว่า ถ้าเป็นคนอื่นทั่ว ๆ ไปนี้แล้วเขาไปร้องขอความเป็นธรรม ขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐ แล้วไม่มีหน่วยงานไหนที่จะช่วยเหลือได้ ผมเชื่อว่าประชาชนคนนั้นถอดใจ ถอนตัว หรือเปลี่ยนใจเลิกที่จะดำเนินการแก้ไขเรื่องของตนเองเหล่านี้ไปแล้ว ผมไม่ทราบว่ามีประชาชนอีกกี่ล้านคนที่เกิดปัญหากับเจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐแล้วแก้ไขไม่ได้ แล้วในที่สุดต้องถอยถอนเรื่องกลับไป หรือไม่ดำเนินการอะไรเลย ดีกว่ากลับไปกลายเป็นศัตรู หรือเป็นคนที่มีความขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ นี่คือการระบบครับท่านประธาน ผมเชื่อในระบบว่าเรื่องนี้เป็นตัวอย่างของบ้านเมืองที่รัฐสภาเราควรจะต้องเข้าไปใส่ใจดูแลและแก้ไข แต่แก้ดังกล่าวนี้ขอยืนยันว่าไม่ใช่แก้ไขเฉพาะเรื่องของคุณรัตนาเท่านั้น นะครับ เป็นการแก้ไขทั้งระบบครับ ในระบบของเราที่มีปัญหาถึงความล้มเหลวของการบริหารราชการแผ่นดิน บริหารราชการงานบ้านเมืองล้มเหลว ราษฎรถึงได้เดือดร้อนอยู่ขณะนี้ เป็นความมอดกวมของการทุจริตคอร์รัปชันที่เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ทั้งหมด นะครับ บางคนได้กระทำการดังกล่าวนี้ทำให้ประชาชนเดือดร้อน และในขณะนี้ปัจจุบันนี้ก็ยังมียู่

ครับท่านประธาน ระบบการให้บริการหน่วยงานของรัฐที่มีปัญหาอยู่ในปัจจุบันนี้ ทำให้ประชาชนเดือดร้อนไปทั่วครับ และสภาเราจะไม่หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพิจารณาหรือครับท่านประธาน ยกตัวอย่างให้เห็นชัดเจนครับ บางหน่วยงานให้บริการประชาชนตั้งด่านคอยตรวจคนทำผิดกฎหมาย ในขณะที่เดียวกันก็แสวงอำนาจหน้าที่ดังกล่าว แสวงประโยชน์ ผมเชื่อครับว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่พูดขึ้นมา ประชาชนฟังแล้วบอกว่าใช่ ไม่มีใครปฏิเสธครับ หน่วยงานบางแห่งนี่เกี่ยวกับเรื่องของการอนุญาต อนุญาตก่อสร้างตึกบ้าง หน่วยงานที่ไปรังวัดพื้นที่ของที่ดินบ้าง หน่วยงานเจ้าหน้าที่ส่วนใดก็ตามที่ให้บริการประชาชนถูกรุขรหาในเรื่องนี้มาตลอด แล้วเราจะไม่แก้ไขปัญหาในเรื่องนี้ได้อย่างไร ปัญหาของการให้บริการภาครัฐต่อเอกชนนั้นนะครับ -----

เป็นสิ่งที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ ถ้าท่านประธานจะดูรัฐธรรมนูญจะรับขออนุญาต
 ในมาตรา ๗๐ บัญญัติไว้ว่า บุคคลผู้เป็นข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้างหน่วยงาน
 ราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ หรือของราชการส่วนท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่อื่น
 ของรัฐ มีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวม อำนวนย
 ความสะอาดและให้บริการประชาชน นี่คือรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ บัญญัติไว้เพื่อให้
 หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐดูแลประชาชน ให้บริการประชาชนครับ แต่เรื่องของ
 คุณรัตนา สัจเจเทพ นั้นะครับที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รายงานกลับมา
 นั้น เป็นเรื่องระบบของหน่วยงานราชการที่นอกจากไม่ให้บริการประชาชนแล้ว ยังกระทำการ
 ด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผิดกฎหมาย แล้วเจ้าหน้าที่เหล่านั้นไม่ถูกดำเนินคดีครับ
 หรือบางคนถูกตั้งกรรมการก็เพียงแค่ว่าการตักเตือนไป ระบบของบ้านเมืองเสียหาย
 จากสิ่งเหล่านี้ นะครับ ผมถือว่าเป็นสิ่งที่พวกเราในฐานะสมาชิกวุฒิสภาน่าจะหยิบเรื่อง
 เหล่านี้ขึ้นมา แต่เราเลือกได้ครับท่านประธาน เราเลือกได้ในการที่จะนำเข้าสู่สภาแห่งนี้
 เราคงไม่ได้หยิบทุกเรื่อง นะครับ ว่าใครเดือดร้อนก็เอาเข้าสู่สภานะครับ แต่เราเห็นถึงว่า
 การต่อสู้ของผู้หญิงคนหนึ่งกับครอบครัว ๆ หนึ่ง ต่อสู้มาเป็นสิบ ๆ ปีนี้ นะครับ
 มันไม่เกิดขึ้นในสังคมไทยมากมายเท่าใดนักเลย และเรื่องดังกล่าวนี้ นะครับ ไม่ใช่เกิดขึ้น
 มาแล้วชาวบ้านไม่ทราบ นะครับ ประชาชนทั่วไปนี้ นะครับ เขาก็ติดตามเรื่องนี้ แล้วก็ทราบ
 เรื่องนี้ครับว่าจะลงเอยในลักษณะใด เจ้าหน้าที่ของรัฐจะดูหน้าปะจมุ๊กอีกหรือไม่ในการ
 แก้ปัญหา เพราะฉะนั้นเป็นภาพรวมของคนทั้งประเทศไปแล้วครับ ทั่วโลกเขาทราบ
 หหมดแล้วครับเรื่องนี้ ไม่ใช่ปัญหาของคนคนหนึ่งหรือครอบครัว ๆ หนึ่ง ซึ่งถ้าหากว่าสภา
 แห่งนี้ได้ดำเนินการแล้วเอาคนผิดมาลงโทษให้ได้ ผมว่าเป็นอันสงส์ครับ ถ้าสภาเรา
 ปล่อยไป และเรื่องก็ดำเนินการต่อไป ท่านประธานลองคิดดู นะครับ ปัญหาของอายุความ
 ที่เกิดขึ้นนี้ นะครับ ก็จะถูกกล่าวอ้างว่าคดีขาดอายุความขึ้นมาอีก ตอนนี้เริ่มแล้วครับ
 เริ่มกล่าวว่าคดีเริ่มขาดอายุความ แล้วเอกชนที่กระทำผิด พอเลย ๑๐ ปี บอกรอดพ้นแล้ว
 แต่ผมกราบเรียนท่านประธานในฐานะเป็นนักกฎหมายคนหนึ่ง นะครับ ฝากไปเลยครับ
 หน่วยงาน เจ้าหน้าที่ของรัฐ ว่าเอกชนนี้ นะครับ เจ้าของบริษัทโครงการอะไรทั้งหลาย
 ที่กระทำในเรื่องนี้หรือมีส่วนที่จะปลูกสร้างบ้านจนเกิดมีปัญหานี้ครับ ยังอยู่ในอายุความ

ทางอาญา ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบ อายุความ ๑๕ ปีครับ เพราะฉะนั้นเวลาท่านจะดำเนินคดี อย่าดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายเดียวครับ ควรเอาเจ้าของโครงการเข้ามาเป็นจำเลย มาเป็นผู้ต้องหาพร้อมด้วยครับ เพราะบุคคลเหล่านี้คือคนที่ก่อให้เกิดปัญหา แล้วไม่ใช่ก่อให้เกิดปัญหาแค่นี้ครับ ในโครงการต่าง ๆ ที่รัฐจะต้องเข้าไปจัดการดูแลเป็นอย่างนี้มาก เพราะฉะนั้นคือระบบครับ ท่านประธาน ระบบที่เกิดจากการแสวงประโยชน์และคอร์รัปชัน เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนท่านประธานในท้ายที่สุดนี้ครับว่า วิธีการที่จะแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้ ก็อยากจะฝากว่า ต้องแก้กฎหมายด้วย คนที่จะเริ่มแก้ได้ก็คือรัฐบาล แล้วก็สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ท่านต้องเสนอแก้กฎหมายครับ ในเรื่องของการทุจริตคอร์รัปชัน ต้องไม่มีอายุความครับ นี่คือข้อที่ ๑ ข้อที่ ๒ ต้องแก้ประมวลกฎหมายอาญาครับ ว่าผู้ใดเรียกรับสินบน หรือใครก็ตามที่ให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ ถ้าออกมาเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวก่อนที่ตนเองจะถูกจับได้ ไม่ต้องรับโทษครับ ทุกคนจะไม่กลัวรับหรือครับ เพราะถูกเปิดเผยได้โดยง่าย แต่ปัจจุบันนี้กฎหมายมีปัญหาครับ ปิดกั้นคนไม่ให้เอาข้อเท็จจริงเรื่องการทุจริตคอร์รัปชันมาเปิดเผย ถ้าเปิดเผยแล้วก็อาจจะมี ความผิดได้

อีกประการหนึ่งครับท่านประธานครับ ต้องแก้ระบบกฎหมาย ป.ป.ช. ครับ เพราะว่า ป.ป.ช. ที่จะตรวจสอบก็คือตรวจสอบนักการเมืองนี่ละครับ ตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับสูงนี่ละครับ แต่ปรากฏว่า ป.ป.ช. เองนั้นกฎหมายที่ออกมาไม่เอื้อต่อการจะปราบคอร์รัปชันครับ เจ้าหน้าที่ของรัฐเลยประพฤติผิด ประพฤติมิชอบกันมากมาย

ส่วนอีกข้อหนึ่งนะครับ บทลงโทษต้องลงโทษบุคคลที่กระทำความผิด โดยเฉพาะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ต้องลงโทษหลายเท่าตัวครับ เพราะฉะนั้นในเรื่องดังกล่าว ที่ทางสมาชิกรัฐสภา ก็คือท่านผู้นำฝ่ายค้านและคณะได้นำเสนอมานั้น ผมในฐานะ เป็นสมาชิกรัฐสภาคนหนึ่งก็เห็นด้วยกับการที่จะนำญัตติดังกล่าวเข้ามา แต่เมื่อสักครู่ ท่านได้พูดถึงว่าปัญหาของคุณหญิงจารุวรรณ เมณฑกา นั้นควรจะต่อเอาเข้าสู่ที่ประชุม ของรัฐสภาด้วย โดยหลักการก็เห็นด้วยครับ เพียงแต่ว่าในวุฒิสภาเองยังไม่ตักผลึกครับ ว่าปัญหาดังกล่าวนี้จะเข้าในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัตินี้ได้หรือไม่ ซึ่งเรื่องเหล่านี้ในวุฒิสภา ก็กำลังที่จะพิจารณาในญัตติที่สมาชิกท่านหนึ่ง คือ ท่านนภินทรได้เสนอไว้แล้ว ก็คงจะเอา เข้ามาในช่วงนี้ไม่ได้ ก็กราบเรียนยืนยันครับว่าญัตติที่นำเสนอมานี้เป็นทั้งระบบนะครับ แล้วก็ขอสนับสนุนครับ ขอบพระคุณครับ

นายโกศล พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ผมเรียนท่านสมาชิกอย่างนี้นะครับ เนื่องจากมีท่านสมาชิกขออภิปรายโดยเฉพาะทางซีกรัฐสภานี้หลายท่านมาก ขณะที่ผมเฝ้าใ้ที่นี่ก็ ๑๕ - ๑๖ ท่านเป็นอย่างน้อยนะครับ แต่เนื่องจากว่า ๑๓.๓๐ นาฬิกา จะมีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรตามปกติ แล้วก็เป็นเรื่องสำคัญ นั่นคือเรื่องกฎหมาย กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจที่จะเข้ามา เราคงเห็นแล้ว ครูท่านก็มา อยู่ข้างนอก ดังนั้นในการประชุมของคณะกรรมการประสานงาน ทั้งของฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาล แล้วได้เชิญทางคุณอรุณญา ทางวุฒิสภานะครับ ซึ่งรักษาการประธาน กิจการวุฒิสภามาหารือด้วยกันว่าเราอย่างไรต้องให้จบ ๑๒.๓๐ - ๑๓.๐๐ นาฬิกา ต้องจบ เพราะไม่อย่างนั้นสภาผู้แทนราษฎรเขาประชุมต่อไปไม่ได้ แล้วเรื่องนี้ที่ผมเรียน ตอนต้นแล้วว่าขอให้พวกเราพูดอยู่ในประเด็น ประเด็นที่สำคัญ นี่คือการที่ท่านผู้นำ ฝ่ายค้านและคณะมาขอให้รัฐสภาอนุญาตให้สภาผู้แทนราษฎรนั้นไปพิจารณาเรื่องอื่น นอกเหนือจากที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๙ กำหนดไว้สำหรับสมัยสามัญนิติบัญญัติ เรื่องอื่นที่ว่าเป็นนี้คือ เรื่องของคุณรัตนา สัจจเทพ โดยทางผู้นำฝ่ายค้านและคณะเห็นว่า น่าจะมีการพิจารณาญัตตินี้เพื่อนำไปสู่การลงมติให้รัฐบาล หรืออะไรก็ตามดำเนินการ อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปได้ ประเด็นอยู่ตรงนี้นะครับ เพราะฉะนั้นอันอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวกับ ญัตติวันนี้ ผมจะไม่อนุญาตให้พูด เพราะมันจะไม่เกี่ยวข้องกัน ต่อไปเชิญท่านอลงกรณ์ครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (เพชรบุรี) :
 ท่านประธานที่เคารพ กระผม อลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเพชรบุรี
 พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา กระผมเห็นด้วยต่อญัตติที่ท่านผู้นำฝ่ายค้าน
 ในสภาผู้แทนราษฎรได้ขอให้ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภามีมติเพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรได้
 พิจารณาให้รัฐบาลดำเนินการตามรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
 กรณีของนางรัตนา สัจจเทพ ที่กระผมให้ความเห็นสนับสนุนในเรื่องนี้ เพราะเห็นว่า
 เป็นแนวทางมิติใหม่ในทางการเมืองในระบบรัฐสภาที่เห็นว่าในยามใดก็ตามที่มีปัญหา
 เกิดขึ้นรัฐสภาควรจะเป็นผู้ที่สามารถเข้าไปเยียวยาดูแล โดยเฉพาะปัญหาของราษฎรได้
 ในทุกกรณี และที่สำคัญก็คือว่ากรณีดังกล่าวนั้นไม่ใช่กรณีประเด็นของนางรัตนา สัจจเทพ
 เท่านั้น แต่จะเป็นแนวทางที่จะทำให้รัฐสภาได้เกิดความชัดเจนในการรู้ถึงอำนาจหน้าที่
 และความรับผิดชอบ เราได้มีข้อโต้แย้งในสภาผู้แทนราษฎรมาครั้งหนึ่งในประเด็น
 ที่พิจารณารายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าจะรับทราบ หรือว่า
 พิจารณา ผมเรียนท่านประธานว่าประเด็นดังกล่าวนำมาซึ่งข้อแนะนำในการมาขึ้นญัตติ
 และนำมาสู่การประชุมรัฐสภาในวันนี้ก็เพื่อดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ และเพื่อที่จะให้
 รัฐสภาได้พิจารณาว่าจะให้สภาผู้แทนราษฎรดำเนินการหรือไม่ อย่างไร ประเด็นที่สำคัญ
 ในเรื่องนี้เป็นเรื่องหลักการ และผมเชื่อว่าเป็นนิมิตหมายที่ดี เพราะว่าเราจะได้เห็นถึง
 ความชัดเจนในระบบถ่วงดุลและตรวจสอบในระบบรัฐสภา ท่านประธานก็คงเข้าใจ
 เหมือนกันว่าภายใต้ระบบรัฐสภาในระบบอบประชาธิปไตยของเรานั้น ภายใต้รัฐธรรมนูญ
 ฉบับปัจจุบัน -----

ระบบรัฐสภานั้นถูกจำกัดอำนาจ ในกรณีของเรื่องเสียงข้างมาก เสียงข้างน้อย ถ้าหากว่าเสียงข้างมากมีคุณธรรมก็จะให้ความสนใจและรับฟังเสียงข้างน้อย แต่ในอีกมุมหนึ่งของระบบรัฐสภาถ้าหากว่าเสียงข้างมากไม่รับฟัง หรือบางครั้งภาษาชาวบ้านบอกว่าพวกมากลากไปก็เกิดความเสียหายได้ วันนี้ต้องสร้างความชัดเจนในส่วนนี้ เพราะว่าในระบบรัฐสภานั้นในด้านหนึ่งมีอำนาจที่จำกัด และผมไม่ต้องการเห็นการดำเนินการในระบบรัฐสภาของเราที่มีการจำกัดอำนาจของรัฐสภา ไม่ว่าจะวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร วันนี้สมาชิกรัฐสภาทั้งวุฒิสมาชิก ทั้ง ส.ส. ทั้งเสียงข้างมากข้างน้อยจะต้องพิจารณาและให้ความชัดเจนในเรื่องนี้ และผมมีความเชื่อมั่นว่าถ้าเราเห็นตรงกันว่าภายใต้โครงสร้างและระบบที่รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้บังคับใช้ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๐ เราได้แยกอำนาจชัดเจนระหว่างฝ่ายบริหาร ฝ่ายตุลาการ และฝ่ายนิติบัญญัติ มีความสัมพันธ์เชิงอำนาจในหน้าที่ความรับผิดชอบ อาจจะกล่าวได้ว่าเรามีอำนาจที่ ๔ ก็คือองค์กรอิสระ ด้วยมีความมุ่งหวังว่าองค์กรอิสระเหล่านี้จะปลอดจากการเมืองและมีความเป็นกลางสามารถที่จะดูแลแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะความเดือดร้อนของราษฎรได้โดยไม่เลือกปฏิบัติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตราขึ้นอยู่ในมาตรา ๑๙๙ และกำหนดในเรื่องของอำนาจหน้าที่ไว้ ซึ่งกระผมใคร่ขออนุญาตท่านประธานอ่านในวรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นสาระสำคัญของการพิจารณาญัตติในวันนี้ มาตรา ๒๐๐ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำ หรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการในกรณีที่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป กระผมไม่ใช่พวกที่ขอตีความ และถ้าต้องตีความกระผมก็จะตีความในเชิงที่เป็นประโยชน์ต่อแผ่นดินและราษฎร แต่ต้องเรียนท่านประธานที่กระผมบอกว่า ระบบรัฐสภาของเรามีอำนาจที่จำกัดอยู่แล้ว แต่ไม่ประสงค์ที่จะเห็นมีการจำกัดอำนาจของรัฐสภา การพิจารณาเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ ในสภาผู้แทนราษฎรที่มีรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสนอรายงานในกรณีของนางรัตนา สัจจเทพ นั้น เราได้ท้วงติง

ในประเด็นที่ว่า ถ้าตามมาตรา ๒๐๐ ของรัฐธรรมนูญนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รายงานต่อรัฐบาล แต่เมื่อรัฐบาลไม่ดำเนินการในการเยียวยาชดใช้ความเสียหาย และหาผู้กระทำผิดในกรณีนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็มีอำนาจอันชอบธรรมตามมาตรา ๒๐๐ ของรัฐธรรมนูญในการที่จะต้องมาเสนอต่อรัฐสภา คือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา การมาฟ้องต่อรัฐสภานั้นเพื่อให้ดำเนินการไม่ใช่ให้รับทราบเฉย ๆ แล้วเอาเรื่องยัดใส่ลิ้นชัก ถ้ารับทราบแล้วมันจะดำเนินการได้อย่างไร การดำเนินการคือการต้องพิจารณาและมีมติ และชอบแล้วที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรได้ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบรัฐสภา โดยการเรียกร้องต่อสู้ตั้งแต่ในชั้นของสภาผู้แทนราษฎร และเข้าสู่ช่องทางของการประชุมร่วมกันของรัฐสภาในครั้งนี และในฐานะที่ท่านประธานเป็นประธานทั้งประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภานั้น ท่านก็ได้สังเกตเห็นว่าปัญหาดังกล่าวนั้นเป็นปัญหาในเรื่องที่เราต้องหาความชัดเจนในทางปฏิบัติต่อไป ถ้าเรื่องนี้เสียงข้างมากของรัฐสภาเกินกว่ากึ่งหนึ่งให้ความเห็นชอบ สนับสนุนญัตติดังกล่าว สภาผู้แทนราษฎรของเราก็สามารถที่จะดำเนินการในระหว่างสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติได้ และจะดำเนินการในลักษณะที่เราต้องปรับปรุงแนวทางการดำเนินงาน -----

ของสภาผู้แทนราษฎรในเรื่องของประเด็นมาตรา ๒๐๐ เพราะเรื่องนี้มันไม่ใช่เฉพาะ การมาพูดถึงข้อบังคับการประชุมสภาาร่วมกันของรัฐสภา หรือพูดกันถึงในเรื่อง ของรัฐธรรมนูญ พูดกันถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างรัฐบาลกับรัฐสภา หรือว่า ระบบถ่วงดุลและตรวจสอบเท่านั้น แต่กรณีนี้จะโยงไปถึงอีกหลายเรื่อง ซึ่งท่านประธานเอง ในฐานะประมุขของฝ่ายรัฐสภานั้นก็ต้องคำนึงเรื่องเหล่านี้ เช่น ในกรณีที่รัฐบาล ไปลงนามในพิธีสารคาตาเฮนาในเรื่องของความปลอดภัยทางชีวภาพอย่างนี้เป็นต้น ขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ โดยที่ยังไม่ได้ผ่านความเห็นชอบของรัฐสภา หรือเพราะรัฐบาล นั้นไม่ยึดถือแนวทางอย่างนี้ เพราะฉะนั้นก็ดำเนินการ ผสมกัตัวอย่างอย่างนี้มาเพื่อให้เห็นว่า ประเด็นของญัตติวันนี้ไม่ใช่กรณีเรื่องของนางรัตนา สัจจเทพ แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ รัฐสภาโดยตรง แล้วเราจะได้วางแนวปฏิบัติที่ถูกต้องต่อไป หรือกรณีที่ไปตั้งคุกกลับ ตามข่าวเอบีซี นิวส์ (ABC News) ที่ออกมาตามแหล่งข่าวซีไอเอ (CIA) ตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ ปี ๒๕๔๖ รัฐบาลไปอนุญาตให้ต่างชาติมาปฏิบัติการบินในฐานทัพอากาศของไทย ได้อย่างไร เรื่องอย่างนี้รัฐสภาจะต้องพิจารณาไม่ว่าวันไหนก็ตาม ใน ๓๖๕ วัน ใน ๑ ปี ไม่จำเป็นต้องผูกจำกัดอำนาจโดยสมัยสามัญทั่วไปหรือสมัยสามัญนิติบัญญัติ เรื่องอย่างนี้ เราไม่ต้องรอให้ใครเขาร้องเรียนมารัฐสภาหยิบยกได้ สมาชิกท่านหนึ่งท่านใดใน ๗๐๐ คน หรือแม้แต่ตัวท่านประธานเองก็สามารถที่จะนำเสนอเรื่องนี้เข้ามาได้ ประเด็นของรายงาน ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้น ผมต้องเรียนว่าเป็นเหมือนยอดของภูเขา น้ำแข็ง เหมือนกรณีน้ำลดตอผุด ไม่ได้สะท้อนให้เห็นแต่เพียงความอ่อนแอของรัฐบาล ความไร้ประสิทธิภาพ ความฉ้อฉลของระบบราชการและรัฐบาลเท่านั้น แต่มันยังสะท้อน ให้เห็นความอ่อนแอในเรื่องของสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย เราเคยได้ยินตำนานเล่าลือ มาถึงดอกเตอร์มาร์ติน ลูเธอร์คิง ในการต่อสู้เพื่อต่อต้านการเหยียดผิว ผลของการต่อสู้ นำมาซึ่งความเสมอภาคอันเป็นหลักการสำคัญของรัฐธรรมนูญทุกรัฐธรรมนูญในประเทศ ประชาธิปไตย เราได้ยินได้ฟังถึงการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยของนางอองซาน ซูจี จนกระทั่งทำให้เกิดแรงบันดาลใจของประเทศด้อยพัฒนาที่ต้องยืนหยัดต่อสู้กับรัฐบาล เผด็จการและทรราช กรณีของนางรัตนาอาจจะไม่มีชื่อเสียงโด่งดังในระดับสากลอย่างนั้น แต่อย่างน้อยที่สุดการยืนหยัดต่อสู้อย่างน้อยเพื่อเรียกร้องหาสิทธิขั้นพื้นฐานของราษฎรไทย ในกรณีบ้านสีด้า ไม่ได้แตกต่างไปจากปัญหาในเรื่องของกรณีปัญหาเลมอน (Lamon)

ปัญหาอนแบงก์ (Non - Bank) มันเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เอาจริงเอาจังของรัฐบาลที่ไม่ดำเนินการตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเขาเสนอ แล้วใครจะให้ความเป็นธรรมได้สำหรับนางรัตนาและราษฎรอีกมากมายที่ถูกละเมิดสิทธิเหล่านี้ด้วยความสุจริตในการไปซื้อทาวน์เฮาส์ราคา ๕๕๐,๐๐๐ บาท ที่หมู่บ้านหนึ่งในเขตบึงกุ่ม กรมที่ดินมีหน้าที่ในการควบคุมการจัดสรรและออกโฉนดที่ดิน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น กทม. ซึ่งในสมัยนั้นเหตุเกิดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ ก็มีหน้าที่ออกใบอนุญาตในการก่อสร้าง ๑๐ กว่าปีเศษที่ผ่านมา ปัญหานี้สะท้อนให้เห็นว่าระบบราชการและรัฐบาลยังไม่สามารถเข้าไปเยียวยาแก้ไขปัญหา และที่สำคัญก็คือว่าไม่สามารถหาผู้กระทำผิดมาลงโทษ ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่ผมเชื่อว่ายังมีอีกมากมายหลายปัญหาที่จะต้องหยิบยกเข้าสู่รัฐสภาเพื่อที่เราจะได้วางแนวทางในการที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวเหล่านั้น ท่านประธานครับ ผมต้องเรียนว่ากรณีอย่างนี้-----

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : กรรณาสรุปรูปหนึ่ง เพราะว่า มีอีกหลายคนครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (เพชรบุรี) : สรุปลแล้วครับท่านประธานครับ กรณีอย่างนี้การเสนอญัตติที่เข้ามาสมควรอย่างยิ่ง ทั้งในหลักการและเหตุผล และข้อเท็จจริงที่สมาชิกสภาจะได้ร่วมกัน แสดงความรับผิดชอบด้วยการให้การสนับสนุน และผมเห็นว่ากรณีดังกล่าว ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องกรณีส่วนบุคคลในกรณีของนางรัตนา เพราะว่ามันจะมีผลพวง ต่อความผูกพันอันเป็นพันธะของรัฐสภาต่อไปด้วย ในการที่จะต้องให้รัฐบาลได้ดำเนินการ ในการเสนอกฎหมาย ในการจัดตั้งองค์การอิสระคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญ นี่คือตัวอย่างหนึ่งของประโยชน์อันเกิดขึ้นจากกรณีเล็ก ๆ ในสังคม อาจจะบอกว่าเป็นจุดดำในผืนผ้าขาว แล้วเราจะต้องช่วยกันชะล้างโดยไม่ปฏิเสธ ความรับผิดชอบ และเราจะต้องใช้อำนาจแม้จะมีอยู่จำกัดของรัฐสภา ด้วยความรับผิดชอบต่อหน้าที่ในการมีมติที่ถูกต้อง สร้างแนวปฏิบัติเพื่อให้ สภาผู้แทนราษฎร และแม้แต่วุฒิสภาเองสามารถดำเนินการได้ในช่วงสมัยประชุม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสมัยประชุมสามัญทั่วไป หรือสมัยสามัญนิติบัญญัติ เพื่อที่จะดูแลปัญหาของ บ้านเมืองและของราษฎร ดังกรณีของนางรัตนา สัจจเทพ ครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ผมขอชักซ้อมนิดเดียวครับ เพราะว่าคืออยากให้อยู่ในประเด็นดังที่ผมเรียนเมื่อสักครู่ ประเด็นหนึ่งแล้ว เมื่อสักครู่ถ้าผมเอาเอกสารมาดูคือรายงานของคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็มีท่านประธาน คือท่านอาจารย์เสนอห์ท่านทำมาหน้าครึ่ง แล้วก็บอกรายละเอียด แล้วก็ไปดูในของท่านอาจารย์สุณี ไชยรส คือเป็นประธาน อนุกรรมการ ในนั้นก็บอกว่ามาตรการในการแก้ไขปัญหาต่อหน่วยงานของรัฐ มีดังนี้ ต่อกรุงเทพมหานครก็ทำอะไร ๑ ๒ ๓ เมื่อสักครู่ท่านสมาชิกท่านหนึ่งพูดไปแล้ว กรมที่ดินทำอะไร สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทำอะไร แล้วก็ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อรัฐบาลนี่ก็คือว่าควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย หรือเร่งรัดตรากฎหมาย องค์การอิสระ ผู้บริโภคอะไรต่าง ๆ นะครับ ในหนังสือท่านอาจารย์เสนอห์นั้นระบุไว้บอกว่า กรุงเทพมหานครได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบละเมิดสิทธิมนุษยชน

ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามหนังสือต่อไปนี้ เห็นว่าคำชี้แจงของ กรุงเทพมหานครมิได้แก้ไขปัญหาของประชาชนที่ประสบความเดือดร้อน ตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้เสนอแนะ จึงได้รายงานต่อนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อสั่งการ ให้มีการดำเนินการตามมาตรการแก้ไขปัญหาละเมิดสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงาน เนื่องจากไม่ปรากฏว่านายกรัฐมนตรี ได้มีการดำเนินการแก้ไขปัญหาละเมิดสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามมาตรการ และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามระยะเวลา ที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกำหนด คือประเด็นมันอยู่ตรงนี้ และจากนั้น ทางพรรคฝ่ายค้านในการพิจารณาซึ่งเห็นว่า ควรจะมีการลงมติเพื่อให้รัฐบาลไปทำ อย่างที่ท่านเสนอมาก็คือ ไปเอาผู้กระทำผิดมาลงโทษก็ดี ให้ชดใช้อะไรต่าง ๆ ก็ดีนะครับ จึงนำมาสู่ประเด็นที่ว่า จะทำได้ในสมัยสามัญนิติบัญญัติหรือไม่ ซึ่งเราก็เห็นคงจะตรงกันว่า มันทำไม่ได้ เว้นแต่ว่ารัฐสภาจะอนุญาตให้สภาผู้แทนราษฎรไปทำได้ ส่วนจะทำได้ ทำไม่ได้ก็ไปดูอดีต ท่านต้องเสนอมาอีกครั้งว่าเป็นญัตติธรรมดา ญัตติด่วนต่าง ๆ ซึ่งผมจะพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นประเด็นที่เราจะพิจารณากันในเช้าวันนี้ คือประเด็นตรงนี้นะครับ ไม่อย่างนั้นแล้วเดี๋ยวมันจะเป็นคนละเรื่อง หรือบางที่ท่านอาจจะ อภิปรายเลยไปถึงว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐทำถูก ไม่ถูก เรื่องนี้ต้องเอาประเด็นตามที่ญัตติตรงนี้ นะครับ และตามรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ไม่อย่างนั้น มันจะกลายเป็นอภิปรายไม่ไว้วางใจ มันไปคนละเรื่องหมดนะครับ เชิญท่านกฤเทครับ

ร้อยโท กฤเทพ ไสภะจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม กฤเทพ ไสภะจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร บัญชีรายชื่อ พรรคไทยรักไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ต้องกราบขอบคุณท่านประธานนะครับ ที่ท่านได้ให้ความชัดเจน อย่างน้อยในจุดที่สมาชิกบางท่านก็ยังข้องใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่ท่านเรียกประชุมวันนี้ ถ้าเราไม่ได้มาฟังวันนี้ก็ไม่เข้าใจว่าท่านประธานตัดสินใจ ได้อย่างไร แต่เมื่อมาดูหลักการ มาดูเอกสารแล้วก็ต้องเห็นใจท่านประธาน ท่านประธาน ไม่มีทางที่จะเลียงไปเป็นอื่นนะครับ เพราะว่าท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ท่านยื่นขอให้เรียกประชุมร่วมกัน เพราะฉะนั้นการที่เราอยู่ในสภานี้มากันระยะหนึ่ง

ร ๑/๒๕๔๘ (ส. นิติบัญญัติ)

พรกิมล ๑๕/๓

ตั้งแต่ใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ เราไม่เคยเห็นเรื่องอย่างนี้ ท่านประธานคงเข้าใจมากกว่า
พวกเราอยู่แล้ว ที่ท่านตีกรอบเมื่อสักครู่นี้ผมเห็นด้วยมากกว่าวันนี้เรามาพิจารณา
เฉพาะในประเด็นว่า เราจะทำอย่างไรกับความเห็นที่อาจจะแตกต่างกันอยู่ -----

- ๑๖/๑

ในมาตรา ๑๙๓ (๖) ประเด็นของกระผมก็คงจะสอดคล้องกับท่านประธาน และพยายามจะตีกรอบอยู่ตรงนั้น ท่านประธานที่เคารพครับ ในการเรียกประชุมรัฐสภาาร่วมกัน ต้องถือว่าเป็นเรื่องพิเศษจริง ๆ เป็นเรื่องสำคัญจริง ๆ ไม่เช่นนั้นรัฐธรรมนูญก็จะไม่แยกเป็นเรื่องพิเศษ และที่สำคัญเมื่อรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้แยกสมัชการประชุมออกมาเป็น ๒ สมัย คือสมัชชาสามัญทั่วไปและสมัชชาสามัญนิติบัญญัติ ก็เห็นอยู่แล้วว่าต้องการให้เราทำอะไรในสมัชชาสามัญนิติบัญญัติ แล้วก็จะเขียนไว้อย่างชัดเจนว่าถ้าจะต้องทำอะไรอื่นนอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๙ ก็จะต้องมาเรียกพิจารณาเป็นพิเศษอย่างนี้ เพราะฉะนั้นการที่ท่านประธานได้กรุณาเรียกประชุม ตอนแรกผมอาจจะเข้าใจเป็นอคติอยู่ ไม่เข้าใจท่านประธาน แต่เมื่อมาเห็นเอกสารที่เสนอมา ๓ แผ่นนี้ ผมต้องบอกว่าผมเห็นใจท่าน ท่านประธานที่เคารพครับ เมื่อฟังดูสมาชิกรัฐสภาพูดกันวันนี้ มาถึงตรงนี้ ก็เห็นแล้วว่ามีความเห็นที่อาจจะพูดอย่างหนึ่ง ดีความไปได้ อีกอย่างหนึ่งอยู่ อย่างกรณีนี้บอกว่าไม่ต้องการให้ระบุเป็นกรณีพิเศษว่าเป็นเรื่องของคุณรัตนา สัจเจเทพ แต่ปรากฏว่าญัตติที่เขียนมานี้ก็ระบุว่าเป็นเรื่องนั้น ที่ประธานได้กรุณาพูดถึงเรื่องอื่น เรื่องอื่นในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๓ (๖) ว่าการมีมติให้รัฐสภาพิจารณาเรื่องอื่นในสมัชชาประชุมสามัญนิติบัญญัติได้ตามมาตรา ๑๕๙ คือเป็นเรื่องที่เราต้องพิจารณาร่วมกัน เขาใช้คำว่า เรื่องอื่น แล้วในมาตรา ๑๕๙ ก็ใช้คำว่า รัฐสภา ตลอดบอกว่า ให้รัฐสภาดำเนินการประชุมได้เฉพาะกรณีอย่างนี้ ๆ ยกเว้นแต่รัฐสภาจะมีมติให้พิจารณาเรื่องอื่น คำว่า เรื่องอื่น ตรงนี้ละครับท่านประธานครับ เมื่อท่านวุฒิสภาท่านยื่นขึ้นมาพูดท่านก็โยงไปหลายเรื่อง ต่อไปนี้เรากำลังจะสร้างบรรทัดฐานว่าถ้ามีเรื่องของใครคนใดคนหนึ่งแล้วเราเอาเข้ามาสู่ที่ประชุมร่วมกัน ท่านประธานต้องปากหน้าเชิญท่านวุฒิสภามาประชุมร่วมกันกับเรา บรรยายภาคอย่างนี้คนเป็นหลาย ๆ หมื่นคนวันนี้ก็พิเศษที่เรามาลำบากมาก วุฒิสภาก็ต้องมานั่งประชุม เพียงเพื่อพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งต่อไปจะกลายเป็นบรรทัดฐานว่าเป็นเรื่องอื่น ตรงนี้รัฐสภาต้องทำให้แตกก่อนว่า ถ้าคำว่า เรื่องอื่น เป็นอย่างนี้ มันก็พวงเรื่องอื่นมาไม่ได้ คือถ้าผมว่าวันนี้เรามีมติว่าให้พิจารณาไปตามญัตติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่กรุณายื่นถึงท่านประธาน โดยใช้คำว่า ขอให้ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาที่มีมติให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาให้รัฐบาลดำเนินการ จะให้ที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาที่มีมติให้สภาผู้แทนราษฎร

สภาเดียว พิจารณาเรื่องเดียว แล้วเราต้องเรียกประชุมร่วมกันทุกครั้ง ท่านประธานครับ บรรทัดฐานอย่างนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร วันนี้มีคำถามว่าถ้าเราจะพิจารณาเรื่องอื่น เราจะต้องเปิดก่อนไหมว่า วันนี้เกิดวิกฤติแล้วเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินแล้ว ประเทศนี้ อยู่ไม่ได้แล้ว รัฐสภาต้องพิจารณาเรื่องอื่นในระยะเวลาที่เหลืออยู่อีกไม่ถึง ๑๕ วัน นี่ในสมัยประชุมนี้ แล้วเราก็กมาเปิดประชุมร่วมกัน วุฒิสภาก็ไปพิจารณาของท่านได้ สภาผู้แทนราษฎรก็พิจารณาของตัวเองได้ นี่ท่านยืนขึ้นมาพูดบอกว่าผมก็มีอยู่เต็มมืออยู่ จะเอาเข้ามา ถ้าท่านเอาเรื่องนี้ได้ ผมก็จะเอาเรื่องนั้นเข้ามา แล้วก็ต้องเรียกประชุม ร่วมกันมาพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ แล้วเราจะเอาเวลาไปทำประโยชน์กับระบบนี้ได้อย่างไร ครับท่านประธานครับ เพราะฉะนั้นไม่เกี่ยวกับเรื่องคุณรัตนา สัจจเทพ วันก่อนเราพูดกัน ชัดเจนแล้ว เห็นภาพแล้ว คุณรัตนามาอยู่ตรงนี้ มาร้องให้ มี ส.ส. เราขึ้นไปหา ได้คะแนน ไปแล้ว แล้วรู้ว่ารัฐบาลนั้นได้แก้ไขไปเยอะแล้ว แล้ววันนี้บทสรุปก็ค่อนข้างเป็นไป ด้วยความเห็นใจของประชาชนแล้ว แล้ววันนี้คุณรัตนาก็มานั่งอยู่อีก ก็เรื่องทุกเรื่องที่เป็น ของคุณรัตนาเขาก็ต้องสนใจ แต่วันนี้ให้คุณรัตนาและคนที่เกี่ยวข้องได้ทราบว่า ไม่ใช่ประเด็นที่เราไม่เห็นด้วยที่จะให้พิจารณาเรื่องของท่าน เรื่องของท่านเราสนับสนุน และบอกว่ารัฐบาลต้องแก้ กทม. ต้องแก้ เราเห็นด้วย แต่วันนี้เราให้พิจารณาเฉพาะว่า ตามมาตรา ๑๙๓ (๖) คำว่า เรื่องอื่น มันจะเอาขนาดไหน -----

ท่านประธานที่เคารพครับ ผมพูดให้ชัดต่อไปเลย เอกสารที่เสนอมามี ๓ ฉบับ ฉบับแรก ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรขอให้เรียกประชุมร่วมกัน ท่านประธานต้องสนองตอบ ไม่เช่นนั้นก็จะเกิดเรื่อง ฉบับที่ ๒ เป็นญัตติขอให้เปิดประชุมร่วมกันของรัฐสภา มีมติให้ สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาให้รัฐบาลดำเนินการตามรายงานของคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรณีนางรัตนา สัจจเทพ ตรงนี้ก็เป็นญัตติของสมาชิกรัฐสภา จำนวนหนึ่งที่เสนอมานี้ เรียกว่าเป็นญัตติตัวที่จะสอดคล้องกับมาตรา ๑๙๓ (๖) ซึ่งเป็นหัวใจ และในเอกสารนี้ผมเห็นใจท่านประธานมาก เพราะว่าตัวญัตติก็ตาม คำเรียกร้อง ของผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรก็ตาม ก็จะบอกว่าท่านประธานในฐานะ ประธานสภาผู้แทนราษฎรมีความเห็นว่าสมัยประชุมนี้จะประชุมเรื่องอื่นไม่ได้ ไม่อาจดำเนินการก็ได้ เว้นแต่รัฐสภาจะมีมติให้พิจารณาเรื่องดังกล่าวก่อน ก็คือว่า โยงมายังท่านประธาน เพราะฉะนั้นเมื่อท่านประธานเป็นคนมีความเห็นอย่างนั้น ก็จึงเหมือนกับว่ามันย้อนมาถึงท่าน วันนี้เราก็เลยได้มาพูดกัน สิ่งที่ผมเห็นว่าแปลกมาก ท่านประธานครับ คือฉบับที่ ๓ คือเรื่องญัตติขอให้รัฐบาลเร่งรัดดำเนินการลงโทษผู้กระทำความผิดและชดเชยค่าเสียหายให้แก่ นางรัตนา สัจจเทพ ตามรายงานของคณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นี่เป็นอีกญัตติหนึ่งซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนหนึ่ง ได้เสนอเข้ามา ฟ่วงกันมาทั้ง ๓ ฉบับ นี่เหมือนกับว่าเราดำเนินขั้นตอนไปเลยว่าเอาละ วันนี้เรามาที่เชื่อมันล่ะว่ารัฐสภาคงเปิดอนุญาตให้ไปพิจารณาเรื่องคุณรัตนาเป็นกรณี พิเศษได้ แล้วก็เสนอญัตติให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณามาด้วย เพราะฉะนั้นกรณีที่เสนอ มาอย่างนี้ก็เหมือนกับว่าคาดหวังว่าเสียงของสภานี้ต้องไปอนุมัติให้จึงได้เขียน ในทำญัตติที่มีถึงท่านประธานบอกว่า แต่เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ท้วงติง ว่าการจะมีมติให้รัฐบาลรับไปพิจารณาดำเนินการนั้นไม่อาจจะดำเนินการได้จนกว่าจะมี มติของที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๙ และมาตรา ๑๙๓ (๖) ซึ่งข้าพเจ้าได้เสนอญัตติต่อที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาแล้ว ผมถามหน่อยว่าเรียงลำดับ อะไรก่อนหลัง อะไรเกิดก่อน มันมันไปหมดท่านประธาน เมื่อสถานการณ์มันเป็นอย่างนี้ แล้วจะให้พวกผมพิจารณาอย่างไร มันเป็นอย่างนี้ถ้าเผื่อว่าเราไม่เห็นด้วยกับท่านก็โยงไปว่า ไม่เห็นด้วยที่จะพิจารณาเรื่องของคุณรัตนาแล้วใครต่อใครจะโยงไปหมดรวมทั้งคอร์รัปชัน รวมทั้งกรณีอะไรที่เกิดขึ้นในสี่วันนี้ โยงมาหมด มันไม่ใช่เลยท่านประธาน วันนี้เรามา

พูดกันแต่ที่ว่า เขาละรัฐสภาจะวางบรรทัดฐานอย่างไร เราใช้รัฐธรรมนูญนี้มาเกือบ ๑๐ ปีแล้ว กรณีนี้ยังไม่เคยเกิด คำว่า เรื่องอื่น จะเอาขนาดไหน เพราะฉะนั้นกระผมจึงกราบเรียนท่านประธานว่าการเสนออะไรก็ตามถ้าเราไม่ละเอียดยุทธศาสตร์เราบอกว่าเราเคารพระบบรัฐสภา ถ้าเราเคารพระบบรัฐสภา เราต้องเคารพรัฐธรรมนูญ และรัฐธรรมนูญทำไมต้องแบ่งสมัยประชุมเป็น ๒ สมัยครับ นั่นก็เพราะว่าปัญหาเราเคยมีเรื่องเป็นอุปสรรคในการผลักดันกฎหมายมันไม่ค่อยออก ก็เลยบอกว่าเอาสมัยนี้เอาเฉพาะนิติบัญญัติ เรื่องกฎหมายเถอะ อย่าเอาเรื่องอื่นที่มันไม่เกี่ยวข้องกับอีกหลาย ๆ ประเด็น ในมาตรา ๑๕๙ เพราะฉะนั้นถ้าเราจะเปิดประเด็นเรื่องอื่นก็ต้องมาพูดกันว่าเจตนารมณ์ตรงนั้นเป็นอย่างไร วันนี้ท่านมาเรียกร้องบอกว่าสภาต้องพิจารณาได้ทุกเรื่อง ก็ได้ทุกเรื่อง อยู่แล้วละครับ เพียงแต่ว่าเวลามันจะเกิดขึ้นตรงไหน เพราะปัญหาเหล่านั้นมันเคยเกิดขึ้น พอมาถึงวันนี้เราบอกว่าไม่เอาแล้วจะพิจารณาได้ทุกเรื่อง เพราะฉะนั้นกระผมจึงกราบเรียนว่าในหลักการการเคารพรัฐสภานั้นเราต้องแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีอะไรแอบแฝง และก็อย่าทำอะไรให้เกิดความรู้สึกว่าเราหวังผลทางการเมืองจนเกินเหตุ ผมจึงคิดว่าวันนี้คงจะไม่สามารถเห็นด้วยกับญัตติตรงนี้ได้ท่านประธานครับ เพราะว่าไม่ชัดเจนเลยว่ามันจะให้ทำอย่างไรได้ เพราะว่าสิ่งที่กระผมนำเสนอท่านประธานนั้นผมเองก็ยังไม่ตอบไม่ได้ ก็ถือว่าไม่สนับสนุนแล้วกันครับ ขอขอบคุณครับ

(นางสาวจณิสตา ลิวเฉลิมวงศ์ ได้ยืนและยกมือขึ้น)

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ประทับหรือครับ คุณจณิสตา ถ้าประทับเชิญครับ

นางสาวจณิสตา ลิวเฉลิมวงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ดิฉัน นางสาวจณิสตา ลิวเฉลิมวงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร พรรคชาติไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ดิฉันขอใช้สิทธิในการพาดพิงนะคะ และขอประทับท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติที่ได้กรุณาอภิปรายไปเมื่อสักครู่นี้ตามข้อบังคับการประชุมรัฐสภา ข้อ ๔๓ วรรคสอง ห้ามผู้อภิปรายแสดงกิริยาหรือใช้วาจาอันไม่สุภาพ ใส่ร้ายหรือเสียดสีบุคคลใด

ท่านประธานที่เคารพคะ ดิฉันนั่งฟังท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติอภิปรายในเรื่องของการแสดงความคิดเห็น มีตอนหนึ่งที่ท่านสมาชิกรู้สึกได้กล่าวอภิปรายว่า มีสมาชิกของรัฐสภาขึ้นไปให้กำลังใจผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ข้างบน ได้คะแนนไปแล้ว ดิฉันคิดว่าคำอภิปรายในลักษณะนี้เป็นการอภิปรายที่เสียชื่อเสียงสมาชิกสภา พวกเราสมาชิกที่ขึ้นไปมีท่านวุฒิสมาชิก ๑ ท่าน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีก ๕ ท่าน รวมทั้งตัวดิฉันด้วย พวกเราขึ้นไปมิได้เพื่อหวังผลคะแนนคะ ท่านประธานคะ เป็นการทำหน้าที่ของผู้หญิงคนหนึ่งและของผู้ที่เห็นใจบุคคลคนหนึ่งซึ่งถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนและต้องการได้รับความเป็นธรรมจากภาครัฐ เป็นการแสดงความรู้สึกตามหลักมนุษยธรรมของความเป็นมนุษย์คนหนึ่งคะท่านประธาน ดังนั้นการที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้กรุณาอภิปรายว่าการกระทำของพวกเราทั้งคณะนั้นเป็นการกระทำเพื่อหวังผลตอบแทนทางคะแนน ดิฉันคิดว่าเป็นคำอภิปรายที่เสียชื่อเสียง ดิฉันตั้งแต่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาปีนี้ที่ ๕ สมัยที่ ๒ ไม่เคยใช้สิทธิประท้วงและไม่เคยใช้สิทธิพาดพิง แต่ดิฉันคิดว่าบรรทัดฐานของรัฐสภานี้จะต้องมีอยู่คะ ดิฉันขอให้ท่านประธานได้กรุณาวินิจฉัยให้ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติได้กรุณาถอนคำพูดที่ได้กล่าวมาเมื่อสักครู่นี้ต่อท่านสมาชิกที่ขึ้นไปทั้งหมดและขอให้ได้ถอนคำพูดที่ได้กล่าวถึงผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งขึ้นไปนั่งอยู่ข้างบนร้องไห้ด้วยคะ เพราะเป็นการทำร้ายความรู้สึกและทำร้ายหัวใจของผู้หญิงคนหนึ่งที่มาั่งฟังเพื่อต้องการที่จะได้รับความเป็นธรรมจากผู้แทนของปวงชนชาวไทยวันนี้ ๗๐๐ ชีวิตนั่งอยู่ตรงนี้แล้วประชาชนอีกนับล้านคนที่กำลังรอดูบรรทัดฐานการพิจารณาของสมาชิกผู้ทรงเกียรติแห่งรัฐสภาที่พวกเขาได้เสียสละเวลาเลือกตั้งมาคะ ท่านประธานคะ ขอให้กรุณาได้โปรดวินิจฉัยด้วยคะ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ครับ ก็ดีครับ ถ้าเรามองว่าอย่างนี้เป็น การเสียชื่อเสียงแล้ว ผมจะได้เข้มงวดกับพวกเรามากขึ้นเวลาใช้คำพูดอื่น ๆ นะครับ ท่านกุเทพว่าอย่างไรครับ

ร้อยโท กุเทพ ไสกระจำง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กุเทพ ไสกระจำง สมาชิกรัฐสภา ต้องกราบขอบคุณนะครับ คือคนที่ขึ้นมาขอร้องไห้ผมตอนนี้ ท่านไม่พูดอะไรเลย ผมก็จะถอนอยู่แล้วละครับ

เพราะว่าผมเคารพในกิจกรรมารยาทอันงดงามของท่าน และผมคิดว่าสิ่งที่ผมพูดไป ถ้าทำให้ท่านไม่สบายใจ ผมถอนครับ ท่านประทานครับ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ท่านได้พูดต่อ และทำให้ผมเสียหาย ผมก็ต้องอธิบายต่อนิดหนึ่ง ท่านประทานครับ ที่กระผมพูดถึง คุณรัตนา สัจจเทพ ผมไม่ได้ไปมีเจตนาที่จะก้าวล่วง วันนั้นผมเป็นคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงนี้ แล้วแสดงความเห็นใจกับคุณรัตนาอย่างสุดซึ้ง ผมเห็นเพื่อนที่ขึ้นไปไม่เฉพาะพรรคใด พรรคครับ พรรคผมก็ขึ้นไป ผมก็คิดว่าพวกเรา ก็คงต้องการไปเห็นใจ แต่ภาพที่ออกไป จะได้หรือไม่ได้ไม่เป็นอะไรครับ ตรงนั้นผมไม่เกี่ยว ผมก็ขอถอน เพราะว่าท่านสมาชิก ท่านได้มีความละเอียดลออดลึกซึ้งในเรื่องนี้ ผมก็คิดว่าถ้าคำพูดของผมแค่นี้กระเทือน และทำให้มาตรฐานรัฐสภาตกต่ำ ผมขอถอนครับ

นายโกคิน พลกุล (ประธานรัฐสภา) : ก็เป็นอันว่าท่านถูกถอนแล้ว ก็ชี้แจงในส่วนที่ถูกพาดพิงนะครับ ผมเรียนอย่างนั้นนะครับ เมื่อสักครู่นี้คำอภิปราย ท่านถูกเทพ เพราะมันมาเกี่ยวพันกับผมเข้านะครับ ที่ผมเรียนเหตุผลไปแล้วว่าที่ต้องบรรจุ เรื่องนี้เข้ามา รัฐธรรมนูญเองในมาตรา ๑๕๙ และมาตรา ๑๙๓ (๖) ใช้คำมั่นต่างกันอยู่ นิดหนึ่ง คือมาตรา ๑๕๙ เขาใช้คำว่า เรื่องอื่นใด แต่พอมาตรา ๑๙๓ (๖) ใช้คำว่า เรื่องอื่น นะครับ มันก็เกิดเป็นปัญหา ซึ่งความจริงพวกเราน่าจะอภิปรายในหลักการที่ท่านผู้นำ ฝ่ายค้านพูดในเบื้องต้นนี้ก็มีเหตุผลก็คือว่า หากจะให้พิจารณาเรื่องอื่นในสมัยสามัญ นิติบัญญัติ หมายถึงว่าให้เหมือนสมัยสามัญธรรมดาเลยใช่ไหม หรือเป็นกรณี ๆ ไป นะครับ ที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านเสนอคือเป็นกรณี ๆ ไป นั่นก็คือท่านเห็นว่าท่านตั้งใจในเรื่อง ของคุณรัตนา สัจจเทพ ท่านจึงเอาเรื่องนี้ ไม่ได้ตั้งใจในเรื่องอื่น ไม่มีประเด็นที่เป็นเรื่องอื่น นอกจากเรื่องคุณรัตนา สัจจเทพ ผมก็เห็นว่าเนื่องจากไม่มีบรรทัดฐานมาก่อนว่า ต้องอนุญาตทีเดียวทั้งระบบหรือเป็นกรณี ๆ นะครับ ครั้งนี้ก็เป็นสิ่งที่เราพูดจา แต่ผมถือว่าอันนี้ก็เป็นกรณี แล้วถ้าเราไม่มีบรรทัดฐานหรือมติของสภาว่าถ้าจะเสนอ ต้องทั้งระบบ ถ้าเป็นกรณี ๆ ไม่ได้ ผมจะไปตัดสินแทนก็ไม่ได้ ก็ต้องเข้ามาสู่ที่นี้ ถูกไหมครับ แต่ในความเห็นส่วนตัวผม ถ้าดูในมาตรา ๑๕๙ เรื่องอื่นใด มันน่าจะเป็น กรณี ๆ ได้ด้วย กรณีหากมันมีเรื่องฉุกเฉินจำเป็นที่สภาจะต้องทำอะไรสักอย่าง -----

ในสมัยสามัญนิติบัญญัติก็เสนอประเด็นนั้นเข้ามา ก็จะได้อนุญาตประเด็นนั้น แล้วกรณี คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติบอกรายงานต่อรัฐสภา แต่เนื่องจากมาตรา ๑๙๓ ไม่ได้บอกว่าให้เรียกประชุมรัฐสภาจึงต้องไปที่ละสภา ดังนั้นผมว่าท่านผู้นำฝ่ายค้าน ก็ทำถูกแล้ว ก็คือว่าให้รัฐสภาแห่งนี้อนุญาต หรือไม่อนุญาตก็ตามแต่ อนุญาตให้ทาง ท่านผู้นำฝ่ายค้านและคณะ พุดง่าย ๆ ว่าขออนุญาตให้สภาผู้แทนราษฎรพูดเรื่องนี้ได้ ในเรื่องของยุติ ส่วนจะมีมติตามยุติแบบไหน อย่างไร ต่อไปหรือไม่ ก็อีกเรื่องหนึ่ง ผมว่าระบบมันเดินของมันอย่างนั้น เพราะถ้าไม่เอาอย่างนี้มันก็ยิ่งอธิบาย ไม่ได้ใหญ่ เรียนว่าทำไมผมถึงบรรจุเรื่องนี้เข้ามา ขอต่อไปนะครับ ชื่อผมจะว่าไปตามที่ ยกมือก่อนหลังนะครับ แล้วก็เรียนว่าเนื่องจากเราตกลงกันว่าประมาณเที่ยงครึ่ง ถึงบ่ายโมงเราต้องลงมติ ไม่อย่างนั้นไปกระทบการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ตอนบ่ายโมงครึ่งเข้า ท่านที่ยกมือทีหลังอาจจะไม่ได้พูดนะครับ ขอต่อไปคือท่านจิโรจน์ ครับ กรุณาสั้น ๆ แล้วกัน เพราะว่าเพื่อน ๆ ท่านอีกหลายท่านจะได้มีโอกาสพูดด้วย เพราะประเด็นมันจะเริ่มซ้ำ คือในหลักการควรจะเป็นอย่างไร แล้วในเรื่องของคุณรัตนา สัจจเทพ สมควรที่จะให้สภาผู้แทนราษฎรไปพิจารณาเรื่องนี้ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติได้หรือไม่ เพราะเหตุใด ขอขอบคุณครับ

นายจิโรจน์ โชติพันธ์ สมาชิกวุฒิสภา (ศรีสะเกษ) : กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพอย่างสูง กระผม นายจิโรจน์ โชติพันธ์ สมาชิกวุฒิสภา จากจังหวัดศรีสะเกษ ในนามสมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานที่เคารพ เริ่มแรกตั้งแต่กระผม เห็นเรื่องการเชิญประชุมสมาชิกวุฒิสภาด้วยกันทั้ง ส.ว. และ ส.ส. ผมก็รู้สึกแปลกใจ ท่านประธานครับ ไม่มีเรื่องอะไร เรื่องการพิจารณาถึงปัญหาความเดือดร้อนของคุณรัตนา สัจจเทพ ซึ่งมีความเดือดร้อน ทำไมเรื่องคนคนเดียวก็ต้องมาเข้าสภากัน ผมก็แปลกใจ แต่อย่างไรก็ตามท่านประธานที่เคารพ กระผมก็ต้องขอบคุณที่ท่านประธานรัฐสภา ได้มีการเรียกประชุมพวกเรามาพิจารณาเรื่องนี้ เพราะเรื่องนี้ท่านประธานครับ มันมี ปัญหาเรื้อรังมานานแล้วท่านประธาน เพราะฉะนั้นการที่จะนำเข้ามาสู่ที่ประชุมสภา เสียทีก็ดีเหมือนกัน มันจะได้รู้ว่าอะไรคืออะไร อะไรที่ปฏิบัติถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง จริง ๆ ผมเห็นใจคุณรัตนาเป็นอย่างยิ่ง ขอประทานโทษที่ต้องเอ่ยนาม เห็นใจ

เหลือเกินครับ โดยเฉพาะราษฎรที่เดือดร้อนผมเห็นใจ ผมเคยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดมา
 ท่านครับ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดน่านกับจังหวัดศรีสะเกษ อยู่กับคนยากคนจน
 ได้เห็นความทุกข์ยากของพี่น้องราษฎร แล้วใครจะช่วยคนยากคนจน ผมชื่นใจจริง ๆ
 ชื่นชมจริง ๆ แต่ว่าช่วยให้มันถูกต้องตามครรลองคลองธรรมนะครับ ท่านประธาน
 นี้ละครับผมถึงว่าดี ไม่ว่าจะคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ไม่ว่าจะผู้นำฝ่ายค้าน
 หรือฝ่ายค้านที่เสนอมานี้ ดีมากท่านประธานครับ ทำไปเถอะครับ แต่เราจะเอาอย่างไรกัน
 เดียวว่าอีกที่ท่านประธาน เดียวผมจะเล่าให้ฟัง เรื่องนี้ท่านประธานครับ ขอประทานโทษ
 ถ้าพูดมากไปนิดหน่อยอย่าว่ากัน นาน ๆ ผมจะได้พูดที่ ไม่ใช่พูดบ่อย ๆ เรื่องมันเป็น
 อย่างนี้ท่านประธานครับ เรื่องของคุณรัตนามันเกิดมานานแล้ว รัฐบาลพยายาม
 แก้ปัญหาเป็นประจำแล้วท่านครับ แก้กันมานานแล้ว แต่ท่านครับมันแก้ไม่ได้ ผมคิดว่า
 ทุกท่าน อย่าให้ผมพูดเลยครับ มันแก้กันแล้วตกลงไม่ได้ ความจริง
 ๗๐ - ๘๐ เปอร์เซนต์ เกือบไปอยู่แล้ว ก็ไม่ได้ ผมไม่อยากพูดว่าเพราะอะไร ผมเห็นใจ
 จริง ๆ เห็นใจทั้งฝ่ายเจ้าหน้าที่ เห็นใจทุก ๆ ฝ่าย เห็นใจโดยเฉพาะฝ่ายค้านที่น่าเข้ามาสู่
 ที่ประชุม อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ดีงาม ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เลวร้ายอะไร แต่ท่านประธานที่เคารพครับ
 การแก้ปัญหาเข้าสู่สภามันน่าจะเป็นเรื่องใหญ่ น่าจะเป็นเรื่องใหญ่กว่านี้ ผมบอกแล้ว
 ผมเคยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ผมแก้ปัญหาราษฎรมาเยอะ ทุกข์ยากเยอะแยะ
 ท่านประธาน การแก้ปัญหาผมขอเรียนว่าอย่างนี้ท่านประธาน เรื่องจริง ๆ ทุกอย่าง
 เถอะครับ ทุกคนไม่ใช่จะทำอะไรถูกไปทุกอย่าง และทุกคนไม่ใช่จะทำอะไรผิด
 ไปทุกอย่าง ในลัทธิมหายานเครื่องหมายหิน หยาง หรืออะไร ผมก็จำไม่ค่อยได้ เขามี
 ๘ เหลี่ยมท่านประธาน -----

ในซีกขวาก็มีดำ ซีกดำก็มีขาว มันมีทั้งขาว ทั้งดำ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นการที่จะแก้ปัญหามันก็มีถูกบ้าง ผิดบ้าง มันก็ธรรมดา รัฐบาลนี้ ผมฟังมาแต่อย่าให้ผมพูดละเอียด โน่นเขาว่าถึงระดับรองนายกรัฐมนตรี ไปแก้ปัญหา ไม่รู้ที่ไหน มันไม่สำเร็จ ผมก็ไม่อยากจะโทษใครนะครั้นเรื่องนี้ เพราะผมเชียร์ทุกฝ่าย ผมไม่อยากจะคนนั้นคนนี้ไม่ดี แต่ผมมองว่าทุกท่านพยายามแก้ปัญหาอยู่แล้ว ที่นี้ท่านประธานที่เคารพ เมื่อกี้ท่านประธานบอกอย่าเสียเวลา ที่นี้ผมก็จะเข้าประเด็น ที่เข้าประเด็นคือเข้าประเด็นแบบนี้ ท่านประธาน ในญัตตินี้ครับ ของฝ่ายค้านที่ช่วยเหลือนี้ ผมก็เห็นด้วยครับ มันดีทุกอย่าง แต่ว่าการที่เสนอให้สภาไปบังคับรัฐบาล บอกว่าบังคับรัฐบาลจะต้องไปเร่งรัด เอาโทษผู้กระทำผิดบ้าง ไปชดเชยค่าเสียหายบ้าง อะไรบ้าง อ้ายบังคับตรงนี้จะท่านประธานสมควรหรือไม่ที่จะบังคับ เราต้องดูกันตรงนี้ เรื่องนี้สมควรไหมที่จะไปบังคับรัฐบาลเขา รัฐบาลเขาพยายามช่วยมาแล้วอย่างมากมาย ผมก็ดูแล้วนะ อย่างท่านประธาน ผมขอลาท่านประธาน คนไปบีบบังคับท่านประธาน ท่านประธานจะแก้ปัญหา แล้วมันจะเป็นธรรมไหม คนเราถ้าถูกบังคับขึ้นมาท่านประธาน มันแก้ปัญหา ก็ไม่เป็นธรรม ทั้ง ๆ ที่ความจริงปัญหานี้แก้เกือบสุด ๆ แล้ว เจ้าหน้าที่พยายามทุกฝ่าย ไม่ว่าจะ กทม. ไม่ว่าจะที่ดิน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครทุกส่วน แต่ว่าที่นี้ท่านประธานครับ การแก้ปัญหามันต้องมี ๒ อย่าง ปรบมือข้างเดียวไม่ได้ท่านประธาน บางทีก็ว่าพบกันครึ่งทางบ้าง อะไรบ้าง มันก็ต้องแก้กันอย่างนั้น จะเอาทั้ง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ บางทีมันก็ไม่ได้แก้ให้เสร็จหมด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์มันก็ไม่ได้ เรื่องนี้ผมขอพูดจริง ๆ ในญัตตินี้ ก็ไม่ว่านะครับ ท่านเสนอมาก็ไม่ว่ากัน มันเป็นเรื่องที่ดี เราจะได้พูดกันในสภาอันทรงเกียรติของเรานี้ได้พูดกัน ว่าควรไม่ควรอย่างไร แต่ผมขอเรียนท่านประธานว่า ผมไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรครับ ที่จะให้มีญัตตินี้ ในการที่จะไปแก้ปัญหาแบบนี้ นี่คนคนเดียวท่านประธานครับ แต่ถ้าว่าคนเป็นร้อย ๆ เป็นพัน ๆ เป็นหมื่น ๆ คน แล้วเข้าสภาอย่างนี้สิครับ อ้ายเรื่องระบบก็ตามดีไม่ดีมันแล้วแต่มุมมองของคน ท่านประธาน ขอดูต่ออีกหน่อยเถอะ ความจริงผมจะจับอดไม่ได้ ระบบนี้จะดีไม่ดีมันอยู่ที่มุมมองของคน คนเราท่านประธานครับ มองสิ่งเดียวกัน มองไปจุดเดียวกัน บางทีมีความเห็นต่างกัน จริงไหมครับท่านประธาน ผมมองโต๊ะ บางทีผมว่าสวย บางคนมองโต๊ะที่เดียวกัน อาจจะว่าไม่มีประโยชน์ มองจริงที่เดียวกัน เห็นต่างกันครับ แต่ถ้าไปมองที่ต่างกันแล้ว บางทีท่านประธานความเห็น

ยิ่งต่างกันไปอีก เพราะฉะนั้นเรื่องระบบนี้ บางท่านก็เห็นว่าถูก ผมก็ไม่ค้าน ทางโน้นก็บอก
 ว่าเป็นเพื่อแก้เป็นระบบ ผมก็ไม่ค้าน แต่บางทีผมก็มองว่าถ้าเป็นระบบนะ มันไม่ใช่คนเดียว
 มันต้องมีหลายคน มันต้องมีคนเป็นร้อย เป็นพัน อ้ายอย่างนี้มันน่าจะต้องเป็นระบบ อันนี้
 ผมมองแบบผมนะ ไม่ถูกอย่าว่ากัน แต่ผมมองว่าท่านจะถูกเหมือนกัน อันนี้ต้องแล้วแต่
 เราอยู่ในประชาธิปไตยที่ท่านประธาน เพราะฉะนั้นพวกเราต้องออกเสียงกันว่ามันถูก
 มันผิด มันควร ไม่ควร อย่างไรก็ตามท่านประธาน ผมจะลงแล้ว ขอฝากท่านประธาน
 อย่างนี้ คือเรื่องนี้ท่านประธาน ผมไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งกับญัตติ อันนี้ อย่าทำเลยครับ
 จริง ๆ มันดูแล้ว มันยิ่งใหญ่เกินไป แต่อย่างไรก็ตามเรื่องของคุณรัตนานี้ เมื่อถึงสภา
 อย่างนี้แล้ว ด้วยความเห็นใจคุณรัตนา ขอให้รัฐบาลพยายามช่วยเหลือต่อไป
 ช่วยแก้ปัญหาต่อไปท่านประธานครับ แก่ตามหลักการที่ผมว่า ๆ มา นี้ เห็นใจว่านี่สมาชิก
 สภาเราส่วนหนึ่งก็เห็นใจท่านแล้วที่นำขึ้นมา ขอให้รัฐบาลไปแก้ไข นางรัตนา ถึงแม้ไม่ได้
 ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ขอให้ได้สัก ๘๐ - ๙๐ เปอร์เซ็นต์ แล้วขอให้คุณรัตนาก็โอเคเสียบ้าง
 เรื่องจะได้เกม (Game) จะได้จบเสียที ก็สรุปครับ เรื่องนี้ผมว่าญัตตินี้ผมไม่เห็นด้วยครับ
 จริง ๆ แต่เห็นให้แก้ไขให้นางรัตนานี้ให้ได้ต่อไป ขอขอบคุณมากท่านประธาน

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายโกศล พลกุล ประธานรัฐสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ คือมีท่านสมาชิกยกมือไว้หลายท่าน แต่ว่าท่านประธานรัฐสภาได้เรียงลำดับที่ท่านยกมือเอาไว้ ผมขอไปตามลำดับนั้นนะครับ จะได้ยุติตรงเวลาเพียงครึ่งตามที่ได้กำหนดเอาไว้ นะครับ เชิญท่านถัดไป ท่านวิชาญจากพรรคไทยรักไทย เชิญคุณวิชาญครับ

นายวิชาญ มินชัยนันท์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม วิชาญ มินชัยนันท์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ผมเองคงขออนุญาตใช้เวลาสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเวลาของสภาแห่งนี้ ก่อนอื่นนะครับ ผมเองนั้นต้องขอแสดงความรู้สึกส่วนหนึ่งที่เห็นใจกับคุณรัตนา สัจเจเทพ ที่ได้มีความพยายามในเรื่องของการดำเนินการเพื่อรักษาไว้ซึ่งสิทธิของตนเอง แล้วสภาแห่งนี้ก็ได้มีการนำรายละเอียดของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นำข้อบันทึกของรายงานต่าง ๆ เข้ามาพิจารณากัน เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ซึ่งในวันนั้นผมเองก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้ลุกขึ้นอภิปรายในเรื่องดังกล่าว แต่วันนี้ท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ท่านเองได้เห็นความสำคัญในเรื่องดังกล่าว จึงได้ใช้รัฐสภาแห่งนี้ในการนำเสนอข้อคิดเห็นต่าง ๆ แต่ส่วนหนึ่งนั้น เพื่อนสมาชิกหลาย ๆ ท่านนั้น ได้เปรียบข้อกฎหมายตามข้อบังคับการประชุม รวมถึงตามรัฐธรรมนูญที่ได้อ้างถึง ผมเองได้ฟังรายละเอียดหลาย ๆ ด้าน แล้วรู้สึกถึงการเสนอญัตติดังกล่าว ซึ่งถ้าเพื่อนสมาชิกแห่งรัฐสภาแห่งนี้ได้มีความเห็นในการเสนอญัตติของท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ในส่วนนี้โดยผ่านญัตติแรก ซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่ เมื่อเห็นในญัตติแรกตามมาตรา ๑๙๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว ถึงแม้ว่าจะเป็นช่วงของการประชุมสมัยสามัญนิติบัญญัติ แต่ส่วนหนึ่งนั้นถ้าพิจารณาให้ดีนะครับท่านประธาน บรรทัดฐานในเรื่องของการนำความเดือดร้อนซึ่งทุกคนทราบดี และเหตุการณ์ดังกล่าว นั้น ไม่ใช่เพียงจะเกิดในส่วนหนึ่งนั้นเราได้มีการพิจารณาในเรื่องของรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

แห่งชาติไปแล้วของสภาผู้แทนราษฎร และมีข้อท้วงติงหลาย ๆ เรื่อง ว่าส่วนของรายงานนั้น มีการพาดพิง มีการเสนอคำชี้แนะ ซึ่งบางสิ่งบางอย่างนั้น ปฏิบัติได้หรือเปล่า ส่วนหนึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเองนั้น ก็ได้บอกกล่าวว่าจะนำเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น ไปหารือในคณะกรรมการอีกครั้งหนึ่ง ผมเองมองว่าสิ่งต่าง ๆ ที่สภาในวันนั้น ได้มีข้อท้วงติงไป ย่อมแสดงให้เห็นว่า รายงานดังกล่าวนั้นมีข้อบกพร่อง และรายงานดังกล่าวนี้ได้มีข้อเสนอแนะไว้มากมาย ซึ่งข้อเสนอดังกล่าวนั้น ไปเกี่ยวข้องกับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กรุงเทพมหานคร ที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเองนั้น ได้มีข้อวินิจฉัยไว้ ๓ ประการ ผมเองคงไม่ขออ่านอีกครั้งหนึ่งนะครับ เพราะเพื่อนสมาชิกได้พูดไปแล้ว ในสิ่งหนึ่งนั้นกรุงเทพมหานครเองได้มีคำตอบในเรื่องรายละเอียดให้กับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และผมถามว่าในเรื่องดังกล่าวตรงนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รวมถึงกรุงเทพมหานครนั้น ได้ดำเนินการทั้งข้อคิดเห็นของสภาผู้แทนราษฎรไปแล้วหรือไม่ อย่างไร ในเบื้องต้น ดังนั้นถ้าวันนี้สภาจะบอกว่าในส่วนของกรุงเทพมหานครตามบันทึกรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่มีข้อท้วงติง รวมถึงกรมที่ดิน รวมถึงสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และยังมีข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายต่อรัฐบาล -----

ผมถามว่าสิ่งเหล่านี้เราทราบหรือเปล่านั้นได้มีการดำเนินการไปแล้วหรือไม่ อย่างไร เพราะทุกส่วนนั้นยังไม่มีคำตอบอย่างนี้ ใครจะเป็นคนที่จะตอบแทนและส่วนที่ทำไปแล้วนั้น ทำไปในประเด็นใดบ้าง ส่วนที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้มีข้อท้วงติงไปนั้น ได้มีการดำเนินการไปแล้วหรือไม่ อย่างไร แต่อีกประเด็นหนึ่งผมมองว่าเรื่องดังกล่าวนี้ ถ้าจะเอาบรรทัดฐานในสมัยประชุมนี้เป็นเรื่องสำคัญ ผมไม่ได้บอกว่าเป็นเรื่องดังกล่าวที่บรรจุเข้ามานั้นเป็นเรื่องไม่สำคัญ แต่เป็นเพียงหนึ่งเรื่องที่มีปัญหาแล้วหยิบยกขึ้นมาพูด แต่ประเด็นปัญหาในบางเรื่องนะครับท่านประธาน ผมเองเป็นประธานคณะกรรมการการคุ้มครองผู้บริโภค ผมเองได้รับเรื่องอย่างนี้อีกเป็นจำนวนมากและก็เป็นเรื่องชนิดเดียวกันและเป็นมวลชนอีกมากมาย ซึ่งมีการร้องเรียนและหน่วยงานต่าง ๆ นำไปปฏิบัติแต่ใช้เวลาที่แตกต่างกันไป เพราะวันนี้ถ้าคุณรัตนากเองไม่ได้ออกมาทาบานให้เป็นสีดำ ไม่มีสื่อมวลชนมาแพร่ภาพกระจายข่าวนี้ ผมว่าไม่มีใครหยิบยกเรื่องนี้มาพูดหรือครับ มันจะเป็นประเด็นการเมืองที่เอามาพูดสู่สภาแห่งนี้แล้วจะเป็นบรรทัดฐานในการพิจารณาเรื่องดังกล่าว ถ้าเห็นด้วยในญัตติแรกนี้ ผมบอกได้เลยครับว่าญัตติต่อไปขอให้คณะที่ประชุมร่วมกันกับสภามีมติให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาให้รัฐบาลดำเนินการตามรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติครับ ในกรณีคุณรัตนา แสดงว่าเห็นด้วยบรรจุเสร็จเรียบร้อยมาพิจารณาญัตติที่ ๒ ต้องเห็นด้วยหรือการพิจารณาตรงนี้ต้องมีการลงมติอีกหรือเปล่า เป็น ๓ ญัตตินะครับท่านประธาน ดังนั้นในการพิจารณาญัตติที่ ๒ ผมมองว่ายิงยากลำบาก ท่านจะเอาเกณฑ์อย่างไรครับ ผมเห็นใจคุณรัตนา แต่ท่านประธานทราบหรือไม่ครับว่าผมเคยพูดไว้ในสภาแห่งนี้ว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จะเยียวยาชดเชยนี้ในส่วนใด อย่างไร ในเมื่อบ้านหนึ่งหลังถ้าจะเยียวยาว่าระยะเวลาที่เกิดขึ้นตั้งแต่ ปี ๒๕๓๓ จนถึงปัจจุบันนี้ มูลค่าบ้านความรู้สึกจะเยียวยาอย่างไร ผมเคยตั้งคำถามไว้ และทราบว่าได้มีการตีประเมินจนถึงราคาบ้านนี้ นะครับท่านประธานครับ จริงหรือไม่จริงท่านไปสอบถามเอง ๑๙ ล้านบาท ท่านประธานทราบหรือเปล่าครับ แล้วกับบ้านหลังหนึ่งซึ่งราคาตอนที่ซื้อขายนี้อีกผมเคยพูดแล้วนะครับ แล้วเอาเอกสารให้สภาไป ราคา ๕๐๐,๐๐๐ กว่าบาท ไปจำนอง ๗๐๐,๐๐๐ กว่าบาท ผมคงไม่ลงลึกในรายละเอียด แต่จะบอกว่าถ้ามีการพิจารณาอย่างนี้การชดเชยเยียวยาจะเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมจะเอามาตรฐาน

อย่างไรกับผู้ที่เดือดร้อนและมีปัญหา จะชดเชยด้วยเงินจากไหน ในกรณีอย่างนี้ต้องมีคำวินิจฉัยและชี้ขาด จะใช้เงินงบประมาณหรือใช้เงินส่วนตัว กรุงเทพมหานครด้วยซ้ำ ตกเป็นจำเลยตั้งแต่วันแรกแล้วครับท่านประธาน เพราะว่าอะไรครับ ท่านผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครไปออกรายการแล้วบอกว่าจะดูแลคุณรัตนาจะเยียวยาจะหาเงินมาชดเชย แล้วเป็นหน้าที่ของท้องถิ่นครับ อีกประเด็นหนึ่งผมขออนุญาต

นายสุชน ชาติเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เอาประเด็นที่เราจะเห็นชอบด้วยกับญัตติหรือไม่ คงไม่ต้องเข้าไปเนือหานะครับ เดี่ยวจะเป็นการพาดพิง

นายวิชาญ มีนชัยนันท์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ผมไม่ได้เข้าเนือหา แต่ต้องชี้ให้เห็นครับว่า ถ้าเราจะพิจารณาจะลงมตินี้ต้องมีรายละเอียดในการที่จะพิจารณา ไม่อย่างนั้นเราพูดกันลอย ๆ บอกว่าไม่ตรง ไม่เข้ามาตรา วันนี้ก็ไม่ต้องเอาบรรจุเข้ามา แต่เมื่อบรรจุแล้วก็ต้องมีรายละเอียดบ้างครับ ขออนุญาตท่านประธานครับว่า แล้วอีกอันหนึ่งเป็นญัตติที่สำคัญครับ มันมี ๓ ญัตติอยู่ในญัตติที่บรรจุเข้ามา ญัตติขอให้รัฐบาลเร่งดำเนินการลงโทษผู้กระทำความผิดและชดเชยค่าเสียหายให้แก่นางรัตนา สัจจเทพ ตามรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ผมถามว่าตรงนี้ดำเนินการ กทม. ก็ชี้แจงแล้วว่าดำเนินการไปแล้ว เอาผู้กระทำความผิดต่าง ๆ ไปตัดเงินเดือนใครก็ทราบในรายงานบันทึกไว้แล้วส่วนนี้บอกให้ทำอีกครั้ง ก็สอบถามไปจะพลิกฟื้นหรือจะบอกว่าอายุสัญญาอายุความ ๑๕ ปี เมื่อก็เพื่อนสมาชิกรัฐสภาก็ได้พูดไปบอกว่าอายุความ ๑๕ ปี ผมว่าถ้าจะตรวจสอบหรือจะพิจารณาอย่างไร มันควรจะต้องมีบรรทัดฐาน ถ้าผ่านญัตติอย่างนี้ ลวก ๆ บรรทัดฐานของรัฐสภาในมุมมองของประชาชน -----

ยิ่งมองพวกเราพิจารณาอะไรหลาย ๆ ด้าน หลาย ๆ อย่าง บอกว่าไม่มีการดูแล ไม่มี
 ความชัดเจน อะอะอะอะไรก็ใช้รัฐสภาเข้ามาพิจารณาอย่างฟุ่มเฟือย ในเรื่องดังกล่าว
 จะดูแลอย่างไร จะพิจารณาอย่างไร จะดูข้อกระทำความผิด จะลงโทษอย่างไร กฎหมาย
 มีเขียนไว้ ระเบียบว่าด้วยระบบของข้าราชการ มันมีครบ ตั้งแต่ตัดเงินเดือน ถูกลงโทษหรือ
 ให้ออก ไล่ออกจากราชการ หรือถ้าไม่พอใจอาจจะต้องไปดำเนินการอะไรที่เป็นส่วนต่าง ๆ
 ผมว่ามันไม่ใช่หน้าที่ที่เราเองนี่ครับจะใช้คำวินิจฉัยหรือจะบอกว่าเอาไปทำตาม
 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ผมไม่เชื่อหรือครับว่ารายงาน ทุกคนเองก็เป็นคน
 อภิปรายในวันนั้น และเห็นข้อท้วงติงเยอะแยะมากมาย เพราะฉะนั้นในเรื่องดังกล่าว
 มองว่าในเรื่องตรงนี้นั้นไม่เป็นเรื่องปกติที่จะมาพิจารณาในวันนี้ และอีกอย่างหนึ่งครับ
 ท่านประธานครับ ผมเองได้มีรายละเอียดซึ่งรวบรวมไว้ และเรื่องนี่เกิดมาตั้งแต่ ปี ๒๕๓๓
 ทุกคนทราบจากรายงาน การปลูกบ้าน การเข้าไปอยู่อาศัย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ มันต้อง
 ชัดเจนครับ แต่ความชัดเจนผมถามที่ประชุมรัฐสภาแห่งนี้ ผมได้รับแจ้งจาก
 ท่านประธานสภา ท่านโกศล ได้ทำหนังสือแจ้งมาถึงผมเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๘
 ขออนุญาตท่านประธานได้อ่านข้อความครับ เรื่องการดำเนินการตามข้อหาหรือของ
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อนสมาชิกนั่งใกล้ ๆ ผม ท่านวัฒนา ช่างไฟเราะ ท่านเป็นคน
 หารือเรื่องนี้ บอกว่าต้องมีคนกระทำความผิด จะต้องมีคนที่จะต้องรับผิดชอบในกรณี
 คุณรัตนานะครับ แล้วก็ให้ไปดูรายละเอียดมอบหมายส่งให้ผมในฐานะประธาน
 คณะกรรมการการคุ้มครองผู้บริโภคไปดู ผมได้นำเรื่องนี้หารือในกรรมการครับ
 ท่านประธานทราบไหมครับว่า คุณรัตนานะครับ ๑๗ แห่ง แต่ไม่เคยร้องมาที่สภา
 ผู้แทนราษฎร เมื่อสักครู่นี้ผมให้เช็คสารบบไป ปี ๒๕๔๔ ว่าตั้งแต่ประธานกรรมการ
 ท่านเดิมอยู่ทางฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์ ขออนุญาตนะครับ ท่านเองก็ไม่ได้รับการร้องเข้ามา
 จนถึงวันนี้ก็ไม่มีคำร้องจากคุณรัตนานะครับ ผมเคยพบคุณรัตนานะครับที่หอประชุม
 ธรรมศาสตร์ บอกว่าเชิญเรื่องดังกล่าวนี้ อยากจะมาช่วยดูช่วยทำให้มันจบเสีย
 แต่ความประสงค์คุณรัตนานะครับต้องการอะไร ต้องให้ความชัดเจน ส่วนหนึ่งท่านประธานครับ
 เมื่อผมได้รับแจ้งจากประธานสภา ผมได้ทำหนังสือ เรื่องการดำเนินการตามข้อหาหรือของ
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เรียบเชิญ คุณรัตนานะครับ สักเจ็ดทศ ซึ่งตอนนั้นท่านไปตั้งบ้านหรือไป
 ปลูกบ้าน คงไม่ใช่ปลูกหรือครับ ไปตั้งบ้านอยู่หน้าศาลว่าการกรุงเทพมหานคร

ในขณะนั้น ให้เจ้าหน้าที่ของสภาไปคุยครับ บอกว่าเรียนเชิญท่านด้วยวาจา ท่านเอง บอกว่าไม่ประสงค์ที่จะมา ผมได้ทำหนังสือไปหนึ่งฉบับ เรียนเชิญท่านบอกว่ามาเถอะครับ เพราะเราจะให้ความเป็นธรรมและเร่งเรื่องดังกล่าว เพราะเห็นเรื่องค้างมานานแล้ว ก็ไม่ได้รับคำตอบในเรื่องดังกล่าว ผมไม่ทราบว่าเป็นฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภาแห่งนี้ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการดูแลคุ้มครองผู้บริโภค ไฉนเลย จะละเลย ถ้าละเลยตัวผมเองจะมีความบกพร่องในหน้าที่ว่าไม่ได้กระทำในเรื่องดังกล่าว แต่เมื่อมีคำสั่งจากท่านประธานนะครับ บอกให้ลงไปดู แต่เมื่อผู้เดือดร้อนไม่ประสงค์ ท่านประธานจะให้ทำอย่างไรครับ ผมมีรายละเอียดซึ่งมีบันทึกต่าง ๆ เพียงแต่ว่าได้ดำเนินการไปแล้วบางอย่าง แต่ขาดว่าจะดำเนินการอย่างไร ดังนั้นในเรื่องของการที่จะ นำเรื่องดังกล่าวเข้ามาเพื่อบรรจุและหารือสมาชิกในเรื่องนี้นะครับ แล้วก็ ๓ พฤศจิกายน ผมเองในส่วนตัวนั้นเห็นใจคุณรัตนา แต่ไม่เห็นด้วยกับการที่จะใช้รัฐสภาแห่งนี้ในการที่จะ พิจารณาร่างดังกล่าว เพราะบันทึกรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้น ได้มีสิ่งบ่งบอกหลายเรื่อง หลายประเด็น หลายประการ และส่งผ่านสภาผู้แทนราษฎร เพื่อนำส่งเสนอคณะกรรมการหรือส่วนที่เกี่ยวข้องในระบบราชการไปแล้ว เราควรจะไป ตามตรงนั้นก่อนครับ เรื่องดังกล่าวคอยมาตั้งแต่ ปี ๒๕๓๓ เรื่องดังกล่าวเกิดขึ้น มีการแจ้งความต่าง ๆ ก็คอยมาว่ากันอีกทีว่าจะดำเนินการอย่างไรนะครับท่านประธาน ในเรื่องดังกล่าวนั้นผมไม่เห็นควรอย่างยิ่งครับที่จะบรรจุเรื่องดังกล่าวในวันนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : สำหรับท่านสมาชิกที่จะอภิปรายต่อไปนะครับ ท่านวีระศักดิ์ในฐานะสัดส่วนของพรรคชาติไทยนะครับ ต่อจากท่านวีระศักดิ์เป็นท่านสมพร คำชื่น จากวุฒิสภานะครับ แล้วกลับไปที่คุณวัฒนานะครับ เอาช่วงนี้ก่อนครับ เชิญคุณวีระศักดิ์ครับ

นายวีระศักดิ์ โควสุรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บัญชีรายชื่อ) : ขอบพระคุณท่านประธานที่เคารพครับ กระผมคิดว่าญาติในวันนี้รัฐสภาควรให้การสนับสนุน ท่านประธานสภาที่เคารพครับ กระผม วีระศักดิ์ โควสุรัตน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ พรรคชาติไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา กระผมขออนุญาตที่จะใช้เวลาสั้น ๆ ของที่ประชุมรัฐสภา ที่จะชี้ว่าวันนี้เรากำลังทำหน้าที่อย่างหนึ่งที่เป็นเรื่องของสปิริต (Spirit) เป็นเรื่องจิตวิญญาณของระบอบประชาธิปไตยที่มีการปกครองแบบใช้รัฐสภา ท่านประธานที่เคารพครับ วันนี้การตัดสินใจตามญัตตินี้ จริงครับเป็นอำนาจของสมาชิกรัฐสภาทั้ง ๗๐๐ ท่าน ผมอยากจะกราบเรียนว่าไม่ว่าจะตัดสินใจอย่างไรก็แล้วแต่ อยากให้ท่านได้ระลึกเสมอว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของคน ๆ เดียว แต่เป็นเรื่องของหลักการที่มีคน ๆ หนึ่งเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ เรียกร้องเรื่องความเป็นธรรมตลอดระยะเวลายาวนานถึง ๑๕ ปีโดยไม่เคยใช้ความรุนแรง ประเด็นเรื่องโดยไม่ใช้ความรุนแรงนั้นสำคัญมากครับ ถ้ารัฐสภาจะกลายเป็นแค่เพียงส่วนหนึ่งของระบบที่เรียกว่า ระบบกฎหมาย ทุกอย่างว่ากันได้ด้วยกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ แล้วก็เป็นส่วนหนึ่งของระบบเพียงเท่านั้น ผมคิดว่าเราน่าจะเดินไปในทางที่ผิด เพราะว่าการที่คน ๆ หนึ่งลุกขึ้นเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรมของเขาตลอด ๑๕ ปีโดยไม่เคยจุดประกายในการใช้ความรุนแรง เป็นสิ่งที่เราต้องให้การยกย่อง ท่านประธานที่เคารพครับ เมื่อครั้งตอนปี ๒๕๓๘ กระผมเคยได้รับข้อความคำหนึ่งตอนหนึ่งบอกไว้ว่าการเป็นรัฐบาลนั้นจะต้องให้ระมัดระวังให้ดี จะต้องระวังไม่ให้เป็นเรื่องที่วาลีกัล (Legal) แต่ไม่มีริจิสเตอร์เรด (Registered) ความหมายก็ได้รับการแปลอีกก็คือว่า อาจจะถูกต้องตามกฎหมายแต่ไม่ชอบธรรม คำทั้งหมดนั้นผมดึงมาจากพระราชดำรัสที่พระราชทานต่อรัฐบาลในปี ๒๕๓๘ ต่อคณะรัฐมนตรีเมื่อครั้งเข้าถวายสัตย์ปฏิญาณตนว่าให้ระวังในเรื่องการที่จะชอบด้วยกฎหมายแต่ไม่ชอบธรรม วันนี้ญาติตรงไปตรงมาครับที่ฝ่ายค้านยื่น ๒ เรื่อง

๑. คือขอให้สภามีมติเร่งรัดให้รัฐบาลไปดำเนินการพิจารณาโทษของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง รวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดอาญาแผ่นดิน ความผิดอาญาแผ่นดินจึงเป็นเรื่องที่จะใช้การตกลง จะกี่เปอร์เซ็นต์ จะ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ที่มีท่านสมาชิกก่อนหน้านั้นได้กรุณาอภิปรายไว้ นั่นคงไม่ได้ เพราะเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน ยอมความไม่ได้ครับท่านประธาน

เรื่องที่ ๒ ที่ฝ่ายค้านได้ขอเอาไว้ก็คือขอให้มีการเร่งรัดรัฐบาลไปชดเชยค่าเสียหายทั้ง ๒ เรื่องตรงไปตรงมา วันนี้แจ้งเข้ามาอยู่ที่ประชุมรัฐสภาเพื่อให้สมาชิกทั้ง ๗๐๐ ท่าน ได้หยิบหัวใจของความเป็นคนกลับขึ้นมาถือเอาไว้ อย่าหยิบกฎหมาย เราไม่ได้มาทำหน้าที่ในที่นี่ ผมก็เป็นนักกฎหมายท่านประธานครับ เราไม่ได้กำลังทำหน้าที่เพียงเพื่อรักษากฎหมาย แต่เรามาทำหน้าที่เพื่อรักษาความเป็นธรรม บทบาทหน้าที่ของเราวันนี้จึงสำคัญ ไม่ใช่เพราะว่าเป็นเรื่องของคน ๆ เดียว ไม่ใช่เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่ปกติแล้วนำเข้าไป ก็เพราะมันไม่ปกติครับจึงต้องมานำเข้า ผมคิดว่าประเด็นสำคัญที่สุดของเรื่องนี้ก็คือว่า การที่บุคคลได้ใช้สิทธิโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญ โดยชอบด้วยสิทธิตามธรรมชาติของเขา ของความเป็นมนุษย์ เรียกร้องต่อเนื่อง ๑๕ ปี โดยไม่ใช้ความรุนแรง เป็นเรื่องที่เราต้องรับพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ ส่วนเรื่องที่มีการลงโทษ ลงทัณฑ์ตามโทษานุโทษนั้น ผมคิดว่าวิจรณ์ญาณของสามัญชนก็รู้อยู่แล้วว่าไปปลอมแปลงเอกสาร อันเป็นเอกสารสิทธิสำคัญของราชการ คือโฉนดที่ดินไปออกในพื้นที่ที่ไม่มีทางออก เป็นโฉนดได้นั้น เป็นเรื่องที่ไม่ชอบอย่างยิ่ง ลงโทษเพียงตัดเงินเดือน ๕ เปอร์เซ็นต์ เป็นระยะเวลา ๒ เดือน -----

ในหลายหน่วยงานนั้นวิจารณ์ญาณของบุคคลธรรมดาอย่าอ้อมรู้ยู่ว่าจะใครควร ไม่ควร โทษานุโทษมีอยู่ตามลำดับชั้น สิ่งทีไปเร่งก็คือเร่งให้รัฐบาลไปดำเนินการทั้ง ๒ เรื่อง คือเรื่องการไปพิจารณาลงโทษบุคคลเหล่านั้นให้สมแก่โทษานุโทษที่เขาควรจะเป็น เป็นบรรทัดฐาน เป็นเยี่ยงอย่าง เป็นหลักการที่เราต้องยึดถือยึดมั่น เรื่องที่ ๒ ทีขอ ก็คือ ให้ไปชดเชยให้แก่ผู้เสียหายโดยเร็ว และเรื่องที ๓ แม้ไม่ได้ใส่ญัตติ แต่ผมคิดว่าไม่ต้องใส่ อานระหว่างบรรทัดก็จะต้องเห็นว่าเป็นเรื่องการยกย่อง ยืนยันและยืนยันหยัดทีจะร่วมต่อสู ในฐานะทีบุคคลคนหนึ่ง ในฐานะทีเขาเป็นราษฎรในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เรียกร้องความเป็นธรรมด้วยความสงบ ด้วยวิธีอันสันติมาโดยตลอด ขอบพระคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ในช่วงนี้ มีท่านผู้นำเพื่อนครูจากวาปีปทุม จากจังหวัดมหาสารคามมาเยี่ยมชมหรือฟัง การอภิปรายของรัฐสภา ก็ขอยินดีต้อนรับนะครับ เรื่องของพี่น้องเพื่อนครูก็คงจะเข้า ในตอนบ่ายนี้ะครับ ตอนนี้เป็นเรื่องของรัฐสภาก่อนนะครับ ท่านถัดไปเป็นท่านสมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภา เชิญครับ

นายสมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภา (แพรว) : กราบเรียนท่านประธาน ทีเคารพ กระผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดแพรว ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ผมว่าญัตติในวันนี้ท่านประธานรัฐสภาทำถูกต้องทีบรรจเข้ามา และผู้เสนอญัตติก็คือท่านผู้นำฝ่ายค้านทีชอบแล้วทีเสนอญัตติมา ผมอยากจะขอพูดสั้น ๆ ในความเป็นกลางนะครับว่า เรื่องนี้ท่านประธานครับ เป็นเรื่องทีรัฐธรรมนูญก็เปิดกว้างให้ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๙ และมาตรา ๑๙๓ (๖) ก็สามารถทีจะทำได้ ถ้าหากว่า รัฐสภาจะมีมติให้นำเรื่องอื่นขึ้นมาพิจารณาได้ในสมัยสามัญนิติบัญญัตินี้ ผมคิดว่า เรื่องขององค์กรอิสระนะครับท่านประธาน เป็นรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาตินี้ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญก็ดี ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญก็ดี ก็มีความสัมพันธ์ มีนิติสัมพันธ์กับรัฐสภาเรา เพราะฉะนั้นผมคิดว่าถ้าหากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติได้รายงานเข้ามานี้ะครับ ก็เป็นเรื่องทีดีทีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะต้อง พิจารณากันในสภาของท่าน ทีส่งเรื่องมาให้รัฐสภาในวันนี้ผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง ทีว่าควรจะให้มีการพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎร ตามทีได้เสนอญัตติมาว่า เป็นเรื่องทีกระทบกับสิทธิมนุษยชนนะครับ เพราะว่าประเทศเราอยู่ในระบอบประชาธิปไตย

ครับท่านประธาน เราเลี้ยงไม่ได้โดยสถานการณ์บ้านเมืองในปัจจุบันด้วยซ้ำไปนั้นะครับ ประเทศไทยเราฟังที่จะให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน เพราะว่าในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ ก็บัญญัติไว้ชัดเจนนะครับ แล้วกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ ก็บอกไว้ชัดเจนครับท่านประธาน บอกว่าหากมีการละเมิดแล้วไม่เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนแล้วนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็สามารถที่จะดำเนินการได้ โดยรายงานมาที่ส่วนราชการ ส่วนราชการไม่ปฏิบัติมีเหตุขัดข้อง หรือไม่เป็นไปตามที่ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกำหนดก็ส่งมาคณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี ที่นายกรัฐมนตรีจะต้องปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผล ภายใน ๖๐ วัน เมื่อปฏิบัติไม่ได้ตามที่ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสนอนั้น ก็ชอบแล้วที่จะต้องส่งมาที่รัฐสภา เพื่อให้ดำเนินการต่อไปท่านประธาน ตรงนี้ผมพูดด้วยความเป็นกลางว่า รัฐสภาของเรา ก็ต้องดำเนินการต่อไป ก็ชอบที่จะมีมติให้สภาผู้แทนราษฎรนี้ได้พิจารณาต่อไป ตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้เสนอมานะ เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่มี ประเด็นมากครับ มีประเด็นเพียงเท่านั้นเอง มีสมาชิกหลายท่านที่บอกว่า ประธานรัฐสภา อาจจะดำเนินการเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก ผมว่าไม่ยุ่งยากครับ เพราะว่าองค์กระอิสรระ เขาเสนอมามาตามกฎหมายของเขาเป็นครรลของระบอบประชาธิปไตย เพราะฉะนั้น เมื่อมีการละเมิดเกิดขึ้นเป็นเวลาหลายปี เขาไม่ได้รับการปฏิบัติให้เกิดความเป็นธรรม กระทบสิทธิของเขา เขาก็ชอบที่จะได้รับการปฏิบัติให้ถูกต้องตามลำดับขั้นไปจนมาถึง รัฐสภานะครับ ผมว่าเห็นญัตตินี้เป็นญัตติที่ชอบแล้วที่สภาผู้แทนราษฎรควรจะ ได้พิจารณาในสภาของตน ผมเห็นชอบตามญัตติที่จะเสนอให้รัฐสภามีมติเห็นชอบให้ สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาญัตติเกี่ยวกับกรณีของคุณรัตนา สัจจเทพ ขอพบพระคุณครับ ท่านประธานครับ -----

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ต่อจากท่านวัฒนา แซ่ไพเราะ นะครับ เป็นท่านวิญญู อูฟารกุล แล้วก็ท่านพินิจ จันทรสุรินทร์นะครับ น่าจะได้ถึง ท่านพินิจนะครับ เวลาของเราเหลืออีก ๒๕ นาที ขอให้แบ่งเวลากันอย่าเกิน ๑๐ นาที นะครับ แต่ละท่าน จะได้อภิปรายได้ถึง ๓ ท่านครับ เชิญคุณวัฒนาครับ

นายวัฒนา แซ่ไพเราะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) : ขอบคุณท่านประธานครับ ท่านประธาน ผม นายวัฒนา แซ่ไพเราะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร เขตพระโขนง เขตวัฒนา พรรคไทยรักไทย ในฐานะ สมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ต่อญาติของเพื่อนสมาชิกนะครับที่ขอให้ที่ประชุม รัฐสภาเรานั้นพิจารณาว่าให้มีมติให้สภาผู้แทนราษฎรนั้นพิจารณาให้รัฐบาลดำเนินการ นะครับ รายละเอียดปรากฏตามญัตติแล้วนั้น ผมขออนุญาตอย่างนี้ท่านประธานครับ อภิปรายสั้น ๆ นะครับ ในประเด็นว่า ผมมองอย่างนี้ครับท่านประธาน ว่าสภาแห่งนี้ เป็นรัฐสภา กลไกของฝ่ายนิติบัญญัติเรามี ๒ สภา ท่านประธานครับ สภาผู้แทนราษฎรนั้น ได้พิจารณาเรื่องนี้ในระดับหนึ่งแล้ว แล้วก็ก็เป็นปัญหาที่ถกเถียงกันต่อนั้นว่า ตามรายงาน ขององค์การอิสระมารายงานให้กับสภาผู้แทนราษฎร ในปัญหาต่าง ๆ ที่เขาได้รับนะครับ แล้วเขาประสานกับส่วนของราชการหรือฝ่ายบริหารแล้ว เป็นปัญหาอุปสรรคนะครับ ฉะนั้นกลไกของสภาผู้แทนราษฎรน่าจะทำได้บ้างนะครับ ก็เลยกลายเป็นประเด็น ขึ้นมาว่า ถ้าอย่างนั้นมาหรือในส่วนตัวนี้ เพราะในส่วนของสภาผู้แทนราษฎรตรงนั้น ไม่น่าจะทำได้ ในการจะเชิญฝ่ายบริหารมาแล้วก็ให้ฝ่ายบริหารรับปัญหาตรงนั้นไป อันนั้นยังเป็นปัญหาอยู่ท่านประธานครับ ท่านประธานครับ ต่อประเด็นของคุณรัตนานั้น ผมขออนุญาตว่าเริ่มต้นนั้นนะครับท่านประธาน ผมมาหรือในที่ประชุมสภาแห่งนี้ เพราะว่า ช่วงเช้าของวันพฤหัสบดีต่อนั้นทางคณะผู้บริหารกรุงเทพมหานครได้แถลง เป็นข่าวว่า ได้ตั้งคณะกรรมการหาผู้กระทำความผิดแล้วไม่พบผู้กระทำความผิดในกรณี ของคุณรัตนา ผมก็เลยมาหรือในสภาแห่งนี้ โดยเชื่อว่าสภาแห่งนี้ที่น่าจะเป็น ส่วนหนึ่งครับ คือสภาผู้แทนราษฎรเป็นกลไกที่ต้องดูแลพี่น้องประชาชน ฝ่ายนิติบัญญัติ เราออกกฎหมาย ออกกติกาอะไรไปแล้วฝ่ายบริหารไปทำและบริการ หรือดูแลพี่น้อง ประชาชนไม่ได้ สภาผู้แทนราษฎรซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของประชาชน ต้องหากติกา ต้องแก้ ปรับปรุงกฎหมายให้มันดีขึ้น หรือไม่มีก็ต้องเอากฎหมายไปดูแล ให้การแก้ไขปัญหา

ของประชาชนนั้นสัมฤทธิ์ผลให้ได้ จึงได้หารือในที่ประชุมของสภาผู้แทนราษฎรตอนนั้น ท่านประธานครับ แล้วหลังจากนั้นก็ทราบว่าฝ่ายบริหารโดย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ท่านก็เลยมอบหมายให้ท่านรองนายกรัฐมนตรีพินิจดำเนินการ ในส่วนของฝ่ายรัฐบาลกลางนะครับ แต่ในส่วนของกรุงเทพมหานครนั้น ผมก็ตามต่อท่านประธาน ก็ทราบว่าท่านอภิรักษ์ก็ลงไปดูอีกรอบหนึ่ง อันนั้นเป็นปัญหาที่จะต้องดำเนินการกันต่อไป และผมก็ไม่แน่ใจว่า ณ ช่วงเวลานี้ส่วนที่เกี่ยวข้องคงจะยังดำเนินการอยู่ ทางออกอยู่ใช่หรือไม่ ท่านประธานครับ แต่ในส่วนของประเด็นที่น่ามาติ โดยเพื่อนสมาชิกนะครับ ได้นำเข้ามาเป็นญัตติในที่ประชุมของรัฐสภาแห่งนี้นั้น

ประเด็นแรก ที่ผมอยากจะแสดงความเห็นว่าเร่งด่วนหรือไม่ ท่านประธานครับ สมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติเรานั้นเป็นที่รู้จักกันครับ ๑๙ ธันวาคมก็จะหมดสมัยประชุมแล้ว ถามว่าเร่งด่วนไหม ในมุมมองผมว่าไม่เร่งด่วนครับท่านประธาน เพราะเรื่องนี้มีหน่วยงานต่าง ๆ กำลังดูแลอยู่

ข้อ ๒ ท่านประธานครับ ก็ต้องหันมาดูที่กลไกฝ่ายนิติบัญญัติว่า กลไกฝ่ายนิติบัญญัตินั้นสามารถดูแลพี่น้องประชาชนได้ และดูแลกรณีของคุณรัตนาได้มากน้อยแค่ไหน เพียงใด ท่านประธานครับ เมื่อสักครู่นี้เพื่อนสมาชิกบอกแล้วว่ากลไกของฝ่ายนิติบัญญัติโดยสภาผู้แทนราษฎรนั้น มีคณะกรรมการสิทธิการสามัญ ๓๑ คณะ คณะหนึ่งครับ คณะกรรมการการคุ้มครองผู้บริโภคได้ดำเนินการแล้ว ท่านประธานครับ เขาก็ออกมาก็เป็นปัญหาของเขาระดับหนึ่งซึ่งยังดำเนินการไม่ได้นะครับ แต่ถามว่าสภาผู้แทนราษฎรตรงนั้นน่าจะทำอะไรได้มากกว่านี้ไหม ผมเชื่อว่าน่าจะทำอะไรได้มากกว่านั้นนะครับท่านประธาน ฉะนั้นถ้าถามว่ากลไกของรัฐ หรือกลไกของฝ่ายนิติบัญญัตินั้นดำเนินการ หรือไม่มีช่องทางอื่นแล้วหรือ ถึงจะต้องมาขอให้ทางรัฐสภานั้นได้มีมติเพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรซึ่งเสมือนว่าเป็นตัวแทนประชาชนนั้นต้องรับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในมุมมองผมถือว่าอาจจะระบบนี้มันใช่ไหม ที่สภาผู้แทนราษฎรนั้นเสมือนกับว่าเรื่องคุณรัตนานั้นเราไม่พิจารณา เพื่อนสมาชิกถึงได้นำเสนอมาที่รัฐสภาขอให้เพื่อนวุฒิสมาชิกมาร่วมพิจารณาด้วย มันใช่มากน้อยแค่ไหน ท่านประธานครับ

ประเด็นอีกประเด็นหนึ่งในเรื่องขอเนื้อหาของญัตติ ด้วยความเคารพครับ ท่านประธาน ผมดูในเนื้อหาญัตตินั้นเพื่อนสมาชิกขอให้ ข้อ ๑ รัฐบาลควรเร่งรัด นั่นคือ ญัตติ ถ้ารัฐสภาไม่มีมติให้สภาผู้แทนราษฎรไปพิจารณาก็ต้องพิจารณาในประเด็นหนึ่ง รัฐบาลควรเร่งรัดดำเนินการหาผู้กระทำความผิด ข้อ ๒ รัฐบาลควรพิจารณาหา ค่าทดแทน ชดเชย ใน ๒ ประเด็น ถ้าสภาผู้แทนราษฎรต้องรับไปพิจารณา ถามว่าเราไปดู ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่นำเรียนพวกเรามา ข้อแรกนั้นมันแตกประเด็น ไป ๓ ประเด็น แต่ประเด็นที่สำคัญที่สุดคือประเด็นข้อ ๒ ครับท่านประธาน ในรายงาน ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ประเด็นที่ ๒ นั้นขออนุญาตอ่านสั้น ๆ ครับ ท่านประธาน เขาบอกว่าข้าราชการกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตบึงกุ่ม ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และ หรือมีการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อนางรัตนา ผู้ร้องหรือไม่ ประเด็นข้อนี้สรุปว่าสาเหตุ ที่แท้จริงของปัญหาเกิดจากความบกพร่องของข้าราชการที่ละเลยการปฏิบัติหน้าที่ ตามกฎหมาย ซึ่งกรุงเทพมหานครเพียงแต่ลงโทษข้าราชการชั้นผู้น้อยตามคำสั่ง ผลของการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการกรุงเทพมหานครโดยมิชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ส่งผลความเสียหายแก่รัฐนะครับ

อีกส่วนหนึ่งสรุปว่าการที่กรุงเทพมหานครไม่ตรวจสอบเรื่องราวเพื่อ ค้นหาความจริง แต่กลับดำเนินคดีกับนางรัตนา ทั้งคดีอาญา และสั่งรื้อถอนบ้าน เป็นการซ้ำเติมให้นางรัตนาได้รับความเดือดร้อน ตอนสุดท้ายคณะกรรมการ จึงมีความเห็นว่าข้าราชการกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตบึงกุ่ม ผู้มีอำนาจหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นผู้ละเลยหรือบกพร่องในการปฏิบัติ หน้าที่ตามกฎหมาย จนเป็นเหตุให้นางรัตนาได้รับความเสียหาย ท่านประธานครับ สรุปที่ผมนำเรียนนั้นหมายความว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรายงานบอกว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้กระทำความผิดหรือปฏิบัติไม่ชอบ แต่ในญัตติท่านประธาน ด้วยความเคารพต่อเพื่อนสมาชิก ในญัตตินั้นระบุให้รัฐบาลควรดำเนินการซึ่งผมมองว่า น่าจะเป็นกรุงเทพมหานคร ถามว่าทำไมท่านประธาน เพราะจากการที่ผมหารือผ่าน ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรนั้น ปรากฏว่าทางท่านรองนายกรัฐมนตรีพินิจ จารุสมบัติ ตอนนั้นก็ได้นำดำเนินการเชิญทุกฝ่าย รวมทั้งคุณรัตนาด้วย เชิญทั้งกรุงเทพมหานครด้วย

และทราบว่าได้ข้อสรุปว่าค่าชดเชยตามญัตติที่กำลังขอได้เงินมา ๖ ล้านบาท ได้เงินแล้ว ครบท่านประธาน ค่าชดเชยเหล่านี้ ๖ ล้านบาทในมุมมองผมคิดว่าเพียงพอ ฉะนั้น ด้วยญัตติที่เพื่อนสมาชิกนำเข้ามาเพื่อที่จะให้สภาพิจารณาหลังจากรัฐสภาแห่งนี้มีมตินั้น ผมมองว่าเป็นญัตติซึ่งไม่ตรง แต่ถ้าเพื่อเพื่อนสมาชิกมีญัตติว่าให้รัฐบาลนั้นนำปัญหา หรือข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นไปปรับปรุงกฎหมาย ไปออกกฎหมาย ไปแก้กฎหมาย หรือไปใช้ระเบียบทางการปกครองเพื่อแก้ไขปัญหา ผมเห็นตรงเลย เห็นด้วยเลยครับ แต่ญัตติตรงนี้ที่จะให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ในเรื่อง ๒ ประเด็นนั้นไม่ตรงครบท่านประธาน จึงขออนุญาตว่าอภิปรายไม่เห็นด้วยครับ ท่านประธานครับ ขอขอบคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เชิญคุณวิญญู อุฬารกุล และต่อด้วยท่านพินิจ จันทรสุนทร สำหรับท่านสมาชิกที่มีชื่อโดยเฉพาะท่านสมาชิก วุฒิสภามีอยู่หลายท่านนะครับ ต้องขอร้องด้วยนะครับ เวลาคงไม่พอนะครับ เชิญคุณวิญญูครับ

นายวิญญู อุพารกุล สมาชิกวุฒิสภา (สกลนคร): กราบเรียน ท่านประธานรัฐสภา กระผม นายวิญญู อุพารกุล สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดสกลนคร ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา ต่อกรณีที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านได้เสนอญัตติเข้ามาให้รัฐสภา พิจารณาในกรณีปัญหาของคุณรัตนานี้ น่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีที่เราจะได้เห็นถึงความสำคัญของสตรีที่มีการต่อสู้มาอันยาวนาน เป็นการเรียกร้องขอความยุติธรรม ต่อการกระทำมิชอบของภาครัฐ เป็นตัวอย่างที่ดีที่จะให้ประชาชนรู้จักสิทธิในฐานะที่เป็น ประชาชนชาวไทย เป็นโอกาสที่ดีของตัวแทนของประชาชน ทั้งท่าน ส.ว. ส.ส. ที่จะได้ นำเรื่องกรณีเช่นนี้มาพิจารณาในรัฐสภา เป็นบรรทัดฐานให้เห็นว่าสิ่งนี้เป็น ความเดือดร้อนของประชาชน รัฐสภาให้ความสนใจและพยายามช่วยเหลือ ชดใช้และ นำผู้กระทำผิดมาลงโทษโดยเร็ว ท่านประธานครับ กทม. นี้ถือว่าเป็นพีที่ใหญ่ของการปกครองส่วนท้องถิ่น หากการกระทำใด ๆ ของ กทม. ที่ไปทำให้ประชาชนเดือดร้อน แล้วไม่มีการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ มันก็จะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีต่อองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ในต่างจังหวัดของเรา มีบางจังหวัดนะครับ กองก่อสร้างของ เทศบาลไปอนุญาตให้ห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ไปสร้างในเขตเทศบาล ซึ่งผิดกฎหมาย แน่นนอน แล้วก็ยังมีปัญหาอยู่ทุกวันนี้ นี่คือตัวอย่าง แต่ผมอยากเรียนอย่างนี้ครับ ท่านประธานจำได้ไหมครับ สิ่งที่ผมอยากให้รัฐสภานี้สั่งวร แล้วเห็นด้วยกับประเด็น ที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านหยิบยกขึ้นมา ในเมื่อสมัยประชุมนี้เป็นสมัยสามัญนิติบัญญัติ ไม่สามารถหยิบยกขึ้นมาได้ แต่มันก็มีช่องที่ให้เราหยิบประเด็นนี้ขึ้นมาพิจารณาเพื่อ เป็นบรรทัดฐานต่อไปเป็นกรณีตัวอย่าง ผมอยากนำพระราชดำรัสเมื่อวันที่ ๔ มาเสนอ ท่านประธาน มีตอนหนึ่งที่ท่านพระราชดำรัสไว้ว่า ไม่ได้แก้ไข หลบความรับผิดชอบ คือในเมืองไทยนี้คนไหนที่กระทำอะไรไม่ค่อยเข้าร่องเข้ารอยก็ลาออก ลาออกแล้ว ไม่มีอะไรผิดเลย แม้จะทำอะไรผิดอย่างมาก ๆ ถ้าเป็นข้าราชการก็เรียกเข้ากระทรวง เข้ากรุงเทพแล้วก็หมดเรื่อง นี่เป็นพระราชดำรัส เพิ่งไม่กี่วันมานี้ ผมอยากให้รัฐสภา นำพระราชดำรัสนี้มาช่วยกันทำให้สมกับที่เราเป็นประชาชนชาวไทย เป็นตัวแทนของ พี่น้องประชาชนทั่วประเทศ ขอบพระคุณครับ

นายสุชน ชาติเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ด้วยความเคารพนะครับ คือการที่เราจะนำความหรือการอ้างพระราชดำรัสหรือ

พระราชกระแสมากล่าวประกอบกรอภิปราयนั้น ตามข้อบังคับของรัฐสภาของเรา
 หมวดพระมหากษัตริย์เราก็ห้ามไว้ แต่ว่าถ้าจะอ้างก็อ้างให้ครบนะครับ แต่ที่อ้างไปแล้ว
 ก็ไม่เป็นอะไร ไม่เสียหายอะไรนะครับ ขอขอบคุณคุณวิญญูนะครับ

นายวิญญู อู่ฟารกุล สมาชิกวุฒิสภา (สกลนคร) : ท่านประธานจะให้
 ผมอ้างให้ครบใช่ไหมครับ ขออนุญาตครับ

นายสุชน ชาติเครือ (รองประธานรัฐสภา) : คงไม่หรอกครับ ผมวินิจฉัย
 แล้ว ไม่ได้เสียหายอะไร ดีครับ เชิญนั่งครับ เชิญท่านพิณิจ จันทรสุนทร ครับ

นายพิณิจ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำปาง) : กราบเรียน
 ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายพิณิจ จันทรสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จังหวัดลำปาง พรรคไทยรักไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานที่เคารพครับ
 ผมเข้าใจว่าทุกท่านก็เข้าใจดีที่เราเห็นอกเห็นใจคุณรัตนานาที่มีปัญหาต่อเนื่องกันมา
 เป็นเวลาช้านาน แล้วก็หน่วยงานต่าง ๆ ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ เมื่อสักครู่ผมได้ฟัง
 ผู้นำฝ่ายค้านได้พูดถึงว่า เจ้าหน้าที่ก็ดี ใครก็ดีที่ไม่ดำเนินการนี้ผมว่าต้องฟ้องนะครับ
 ท่านประธาน ต้องฟ้องผู้ทีละวัน ข้าราชการทีละวันตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๑๕๗ อยากให้ท่านผู้นำฝ่ายค้านฟ้องเสียทีเถอะครับท่านครับ ฟ้องผู้ปฏิบัติ ละเว้น
 ไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติมิชอบ -----

ซึ่งระบุมรดแล้วคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้นำเสนอมา ถ้าดำเนินการอย่างนี้แล้วเป็นตัวอย่างท่านประธานอันนี้จะขอชมเชย วันนี้ท่านประธานได้กรุณาพูดถึงว่าวันนี้เราจะมาเห็นด้วยกับญัตตินี้จะพิจารณาหรือไม่ อย่างไร ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ถ้าพูดถึงตามมาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๙๖ ไม่ว่ากัน เมื่อผมมาอ่านดูคำขอคือญัตติของท่านผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรและคณะได้นำเสนอและอ้างถึงว่าคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้เสนอพิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มาตรา ๒๐๐ มาตรา ๒๐๐ กล่าวอย่างไรท่านประธานครับ กล่าวว่ (๑) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ดังที่ท่านว่า ๆ นี่นะครับ (๑) มันเป็นเรื่องของต่างประเทศ เป็นเรื่องไม่ตรวจสอบรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน อันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคีและเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำ หรือละเลยต่อการกระทำดังกล่าวที่ว่า ๆ ดังกล่าวข้างต้นเพื่อดำเนินการ ในกรณีที่ยืนยันว่าไม่มีดำเนินการตามที่เสนอให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป อันนี้เป็นเรื่องของพันธกรณีระหว่างประเทศ แต่เป็นเรื่องที่สำคัญท่านประธานครับ พันธกรณีระหว่างประเทศที่จะต้องดำเนินการต่อไป ให้รัฐสภายังดำเนินการต่อไป แต่เมื่อมาดู (๕) ในมาตรา ๒๐๐ ซึ่งไม่ได้พูดถึงเลย (๕) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพึงกระทำตามรัฐธรรมนูญนี้ (๕) จัดทำรายงานประจำปีเพื่อประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนภายในประเทศ ประเมินสถานการณ์สิทธิมนุษยชนภายในประเทศเสนอต่อรัฐสภา อันนี้เขาทำแล้ว ทำถูกต้องหมดทุกประการ เสนอมาสภาผู้แทนราษฎรก็เสนอแล้ว เสนอวุฒิสภาเขาก็เสนอแล้ว แล้วก็อภิปรายกันไปเมื่อ ๒ สัปดาห์ที่ผ่านมา ท่านประธานที่เคารพ ขอเสนอแนะต่าง ๆ เหล่านี้ พูดหมดในเรื่องของรายงานของเขา อย่างที่สมาชิกหลายท่านได้อภิปรายไปแล้ว เพราะฉะนั้นกระผมมาดูว่าคำขอทั้ง ๓ ประการที่ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรและคณะได้นำเสนอโดยอ้างรัฐธรรมนูญทั้ง ๓ มาตรา คือมาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๙๓ (๖) และมาตรา ๒๐๐ ผมคิดว่ารัฐสภานี้ไม่สามารถที่จะดำเนินการได้ เพราะเขาห้ามไว้เลยครับ เรื่องของรายงานในประเทศนี้จะต้องรายงานรัฐสภาเท่านั้น ส่วนวิธีดำเนินการฝ่ายบริหาร

ต้องดำเนินการ อย่างเช่น มาตรการต่าง ๆ ที่เขากล่าวไว้ในนั้น หน่วยงานต่าง ๆ ไม่ว่าจะ กรุงเทพมหานครคุณจะต้องทำนะ มีข่าวลือกันอีกทีก็กรี๊ดโครมไปทั่วโลกว่าต้องลงโทษกันใหญ่โต ต้องชดเชยเท่านั้น คุณรัตนาบอกต้องเอาคนมาลงโทษให้ได้ เงินชดเชยก็จะไม่รับนะ อยากจะรับเงินเหมือนกันแต่ว่าต้องลงโทษคนเสียก่อน ดังนี้เป็นต้น กทม. ก็บอกว่าจะชดเชยให้ เดียวนี้มาตรการต่าง ๆ มันมีหมดแล้ว ไม่เห็นจำเป็น แล้วก็ไม่สมควรที่จะนำมาพิจารณาในเรื่องนี้ ไม่เข้าในรัฐธรรมนูญเลย ไม่เกี่ยวข้อง รัฐสภาดำเนินการอะไร ผมถามหน่อย ทำอย่างไร ถ้าหากว่าเขาไม่ทำ เขาไม่ดำเนินการ ผมถามอะไร มีบทแซงค์ชั่น (Sanction) ไหม มันไม่มีท่านประธานครับ นอกจากจะไปใช้ตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสนอไว้แล้ว ไม่ว่าจะป็นกรุงเทพมหานคร กรมที่ดิน คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีพระราชบัญญัติว่าไว้ -----

ส่วนอีกอันหนึ่งน่าสนใจก็คือ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย อันนี้ล่ะ เมื่อ ๒ สัปดาห์เสนอไป รัฐบาลก็ต้องนำข้อเสนอที่เรารัดไปทำแล้วนะครับ ผมทราบว่าเมื่อเราไปเหมือนกับเราให้ข้อสังเกตอะไรต่าง ๆ รัฐบาลจะต้องมารายงานในภายหลังว่าได้ดำเนินการอะไรบ้างอย่างนั้นถึงจะถูกต้อง เพราะฉะนั้นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ สภาแห่งนี้เมื่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้นำรายงานมาเสนอเราก็อภิปรายกันอย่างกว้างขวางด้วยความเห็นอกเห็นใจแล้วทำไมไม่ดำเนินการ ผลสุดท้ายเราเห็นด้วยกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงได้นำข้อเสนอของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นส่งและรายงานให้ผู้ที่เกี่ยวข้องที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นชอบก็หมายความว่าสภาแห่งนี้เห็นชอบกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแล้ว การที่ผู้นำฝ่ายค้านและคณะได้นำเอาตรงนี้มาอีกครั้งหนึ่ง ไม่ชอบตามรัฐธรรมนูญทุกประการ จึงไม่เห็นชอบครับ กระผมไม่เห็นชอบด้วยกับที่ท่านผู้นำฝ่ายค้านและคณะนำเสนอญัตติข้อนี้สู่รัฐสภาต่อไป ขอขอบคุณครับ

นายสุชน ชาติเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ เราได้ใช้เวลาการอภิปรายกันเป็นเวลาพอสมควรแล้วนะครับ แล้วเราก็ได้นัดหมายอย่างไม่เป็นทางการ คือท่านประธานรัฐสภาก็ได้วินิจฉัยว่า ๑๒.๓๐ นาฬิกาเราจะยุติการอภิปรายนะครับ ผมขอยุติการอภิปรายนะครับ ผมวินิจฉัยแล้วนะครับ ปิดการอภิปรายนะครับ โดยข้อบังคับ ข้อ ๔๙ ของการประชุมของรัฐสภานะครับ ก่อนที่จะมีการลงมตินะครับ ผู้เสนอญัตติมีสิทธิที่จะอภิปรายสรุปอีกครั้งหนึ่ง ท่านผู้นำฝ่ายค้านมีเพิ่มเติมไหมครับ เชิญครับ ในประเด็นนี้สรุปครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ขออนุญาตท่านประธานในการที่จะสรุปญัตติที่เสนอต่อที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาในวันนี้ ผมขอใช้เวลาไม่มากครับ สรุปเป็นประเด็น ๆ ที่อาจจะข้อสงสัย หรือว่าความเห็นที่อาจจะยังมีความแตกต่างหลากหลายกันอยู่

ประการแรกก็คือว่า ญัตติที่เสนอเข้ามานี้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และเป็นไปตามข้อบังคับของการประชุมสภาทั้ง ๒ สภาหรือไม่ ก็ขอกราบเรียนว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากการโต้แย้งกันในสภาผู้แทนราษฎรว่า เมื่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมีข้อเสนอแนะไปถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเมื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนั้นไม่ดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ (๑) ตามกฎหมายกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมาตรา ๓๐ และ มาตรา ๓๑ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นก็ต้องรายงานมาให้รัฐสภา เพื่อดำเนินการ แต่วันนั้นวาระดังกล่าวถูกบรรจุเป็นเรื่องรับทราบ พวกกระผมก็จึงโต้แย้ง และต้องการจะให้สภามีมติอย่างหนึ่งอย่างใด ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรบอกว่า จะทำเช่นนั้นได้ต้องเสนอเรื่องต่อที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาตามมาตรา ๑๕๙ และมาตรา ๑๙๓ (๖) เสียก่อน ฉะนั้นกระผมคิดว่าไม่ได้มีข้อโต้แย้งเลยว่าญัตติดังกล่าว เป็นไปตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ กระผมกราบเรียนเพราะว่ามีการอภิปรายพูดถึง

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ขออภัยท่านผู้นำฝ่ายค้าน ในสภาผู้แทนราษฎรครับ ท่านสมาชิกครับขอความกรุณาใช้ความสงบนิ่งนะครับ เพราะว่าผู้อภิปรายกำลังสรุปอยู่นะครับ ขอขอบคุณครับ

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร) : กระผมขออนุญาตที่จะอภิปรายทำความเข้าใจความสับสนหนึ่งครับ เพราะว่ามี การพูดถึง ความสำคัญของสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ เพื่อนสมาชิกบางท่านบอกว่า เรื่องนี้เป็นเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญประการหนึ่งว่าไม่ควรมีข้อยกเว้น ผมอยากจะทำความเข้าใจว่า เมื่อปี ๒๕๓๕ รัฐธรรมนูญขณะนั้นได้มีบทบัญญัติในเรื่องนี้เหมือนกัน และท่านประธานเชื้อใหม่ครับว่า นั่นคือ ๑ ใน ๔ ประเด็นที่ประชาชนที่ไปชุมนุมเรียกร้อง ในเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมขอให้แก้ไข -----

เพราะไม่ต้องการให้มีการปิดกั้นการนำเอาความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชน
 หยิบยกขึ้นมาพูดกันในสภาซึ่งเป็นสภาของผู้แทนปวงชนชาวไทย แต่ว่ามาเมื่อปี ๒๕๓๙
 ปี ๒๕๔๐ ทาง สสร. เขาจึงหาความพอดี ความพอดีก็คือว่ามีการบัญญัติเรื่องของ
 สมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติขึ้นมาเพื่อเร่งรัดเรื่องของกฎหมาย แต่เปิดช่องให้มีการ
 มาขออนุญาตรัฐสภาให้ยกเว้นได้ ซึ่งการขอยกเว้นนั้นกระผมก็เห็นตรงกับท่านประธาน
 รัฐสภาว่า น่าจะมาขอยกเว้นเป็นกรณี ๆ ไป ถ้าผมมาขอยกเว้นเป็นการทั่วไป นั่นสิครับ
 จะกลายเป็นเรื่องมีการแอบแฝง อาจจะเอาเรื่องคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
 มาอ้าง แต่พอสภาอนุญาต ผมไปเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ อย่างนั้นจะเป็นการแอบแฝง
 ดังนั้นจึงทำให้ชัดเจนว่า เป็นการเสนอมาเฉพาะกรณี ถ้ามว่าทำไมผมจึงต้องเสนอญัตติ
 ต่อสภาผู้แทนราษฎรพร้อม ๆ กันมาให้เห็นด้วย ไม่ใช่อย่างที่ท่านสมาชิกใช้คำว่า มั่ว
 หรือครับ แต่ผมทราบว่า ถ้าผมไม่เสนอญัตตินั้นก็มีข้อโต้แย้งอีกว่า แล้วรัฐสภาจะรู้ได้
 อย่างไรว่าจะให้สภาผู้แทนราษฎรไปพิจารณาเรื่องอะไร ดังนั้นที่แนบญัตติ
 ต่อสภาผู้แทนราษฎรมานี้ เพื่อให้สมาชิกรัฐสภาได้รับทราบประเด็นที่จะอนุญาต
 เมื่ออนุญาตไปแล้วก็จะเป็นเรื่องของสภาผู้แทนราษฎรต่อไปว่าจะพิจารณาเรื่องนี้หรือไม่
 อย่างไร เห็นชอบ ไม่เห็นชอบหรือไม่ อย่างไร นั้นประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ที่ผมอยากจะย้ำและกราบเรียนก็คือว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่อง
 ของคนคนเดียว และประเด็นในเรื่องนี้ถึงเป็นเรื่องของคนคนเดียว ไม่ได้แปลว่าไม่มี
 ความสำคัญ การปกครองในระบอบประชาธิปไตย พื้นฐานสำคัญที่สุดคือเรื่องศักดิ์ศรี
 ความเป็นมนุษย์ การที่บุคคลคนหนึ่งถูกละเมิดสิทธินั้นมีความสำคัญสูงสุดแล้ว
 สำหรับระบอบประชาธิปไตย หลักการอื่นมาทีหลังครับ จำนวนมาทีหลัง เสียข้างมาก
 ที่เป็นเกณฑ์เพราะเราถือหลักว่าทุกคนมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน มิฉะนั้นเราไม่ยึด
 เสียข้างมากเป็นเกณฑ์ ความเดือดร้อนของคนคนหนึ่งจึงเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะ
 ถ้าความเดือดร้อนนั้นเกิดขึ้นจากการละเมิดสิทธิจากผู้มีอำนาจรัฐ นี่คือนี่ที่เป็นหัวใจ
 ของหลักการของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย แต่วันนี้สิ่งที่กระผมเสนอมา
 มันไม่ใช่เฉพาะประเด็นว่าก็คน มันไม่ใช่ที่ผมไปหยิบเรื่องของคุณรัตนขึ้นมา
 แล้วไม่สนใจใยดีต่อความเดือดร้อนของประชาชนในเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่มากมาย แต่เรื่อง

ของคุณรัตนาได้เดินมาตามระบบ ตามกลไกของรัฐธรรมนูญ เจ้าวัดต่อสู้อย่างสันติ แล้วได้ไปร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยอมรับว่ามีการละเมิดจริง เสนอมาตรการต่อฝ่ายบริหาร ฝ่ายบริหารไม่ดำเนินการตามรายงานของคณะกรรมการ จึงมาฟ้องผู้แทนปวงชนชาวไทย ปัญหาอื่น ๆ ผมยืนยันครับ ถ้าเข้าสู่ขั้นตอนอย่างนี้ มาถึงขั้นตอนอย่างนี้ผมก็ยืนยันว่าอยากจะให้สภาผู้แทนราษฎร สามารถพิจารณาได้ ถ้ามันเป็นเรื่องเร่งด่วนใหม่ ก็สุดแล้วแต่ท่านจะมองละครับ ผมก็ทราบว่าเรื่องนี้ดำเนินมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ครับ แต่ท่านไม่คิดหรือครับว่า แต่ละวันที่ผ่านไปคนที่เขาถูกละเมิดสิทธิเขาต้องเผชิญกับอะไร ท่านไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีหลักประกันเรื่องนี้สัก ๑ วัน ๒ วัน มันก็เดือดร้อนอยู่พอสมควรแล้ว แต่นี้เดือดร้อนมาเป็น ๑๐ ปี เราเลยบอกว่าเดือดร้อนมา ๑๐ ปี แปลว่าไม่เร่งด่วน ผมว่าตรรกะนี้ใช้ไม่ได้ และผมถือว่าเป็นเรื่องซึ่งสังคมไทยต้องทบทวนตัวเองว่า เราบอกเป็นเรื่องของคนคนเดียว เป็นเรื่องไม่ใหญ่ไม่โต เป็นเรื่องไม่สำคัญ แต่ทำไมสังคมทั้งสังคมระบบทั้งระบบใช้เวลา ๑๐ กว่าปี แล้วยังแก้ไขปัญหาไม่ได้ ตรงนี้ต่างหากคือหัวใจของญัตตินี้ครับ ญัตติที่ต้องการยืนยันว่าผมต้องการเห็นสภาที่ประกอบไปด้วยผู้แทนของปวงชนชาวไทยนั้น ได้ทำหน้าที่อย่างมีความรับผิดชอบต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น -----

และที่ผมกราบเรียนว่ามันแตกต่างจากที่สมาชิกหลายท่านได้อภิปรายก็คือว่า เราต้องแยกแยะตัวบุคคลกับองค์กร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท่านหนึ่งท่านใดอาจจะเคยปรึกษาหารือกับท่านประธานแล้ว ท่านประธานอาจจะประสานกับหน่วยงาน หน่วยงานชี้แจงสมาชิกผู้นั้นแล้ว นั่นเป็นเรื่องของบุคคล เป็นเรื่องของสมาชิกคนเดียวครับ ไม่เหมือนกับกรณีที่สภาทั้งสภาต้องมาประชุมกัน แลกเปลี่ยน แล้วมีมติอย่างหนึ่งอย่างใด จึงไม่สามารถมาทดแทนกันได้ ผมถึงได้กราบเรียนว่าญัตตินี้ปรารถนาจะเห็นไม่ใช่เพียงสภาหยิบเรื่องนี้มาพิจารณา แต่ต้องการจะเห็นว่าคนรับผิดชอบคือฝ่ายบริหารที่ต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญมาชี้แจง ส่วนเมื่อสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาแล้ว จะเห็นพ้องกับญัตติของฝ่ายค้านหรือไม่ หรือจะฟังคำชี้แจงของรัฐบาลไม่เห็นชอบกับญัตติ ผมว่านั่นเป็นอีกขั้นตอนหนึ่ง แต่ผมถือว่าสภาผู้แทนราษฎรต้องมีสิทธิพิจารณา และรัฐบาลต้องมาตอบสภาในฐานะที่เป็นองค์กรที่เป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทย ผมกราบเรียนประเด็นสุดท้ายครับ มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่าญัตติที่ผมจะเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรมันไม่ตรงกับรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ถูกต้องครับ เพราะมันเลยขั้นตอนนั้นมาแล้ว ข้อเท็จจริงได้เปลี่ยนไปแล้ว วันที่ผมเรียกร้องว่าคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรายงานต่อสภาเราต้องพิจารณา ไม่ใช่รับทราบ เพราะเรารู้ว่าข้อเท็จจริงเปลี่ยน เรื่องค่าชดเชย เรื่องการซื้อบ้าน กทม. ได้ไปคุยกับรัฐบาล และรัฐบาลได้ยอมรับแล้วว่า กทม. ไม่มีอำนาจและไม่มียบประมาณที่จะจัดสรรในส่วนนี้ได้ รัฐบาลขอรับผิดชอบไปเอง ผมจึงไม่สามารถเสนอญัตติเรียกร้องต่อ กทม. ได้ เพราะมันเป็นข้อตกลงที่เป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นข้อสรุปไปแล้วว่าต้องเรียกร้องต่อรัฐบาล ประเด็นการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษเช่นเดียวกันครับ หลังจากการเจรจา ระหว่างรัฐบาลกับ กทม. กับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เขาก็มีความกังวลกันว่าถ้า กทม. ดำเนินการเรื่องนี้มันจะช้ารอยเดิมหรือไม่ มีการช่วยพรรคพวกตัวเองหรือไม่ เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ กทม. ก็จึงเสนอว่ารัฐบาลน่าจะรับไปตั้งกรรมการ ซึ่งในเบื้องต้นขณะนั้นรัฐบาลก็รับ แต่ผมทราบว่าขณะนี้รัฐบาลเปลี่ยนใจว่าจะขอให้เป็นเรื่องของ ป.ป.ช. ทั้งหมดอย่างไรครับจึงเป็นเหตุผลว่าถ้าเราทำงานกันแบบเดิม ๆ ใครสนใจก็หารือ ประธาน ใครอยากจะทำกรรมาธิการเอาเข้าไป เราไม่ทำให้ระบบของเราทำงานตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ผู้เดือดร้อนเขาต่อผู้ตามวิถีทางประชาธิปไตย ใช้สิทธิ

ของเขาตามรัฐธรรมนูญ เขาจะเลือกไปคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เขาจะเลือกไปผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา เขาจะเลือกมาที่กรรมาธิการเป็นสิทธิของเขา เราไม่มีสิทธิที่จะไปบอกว่าเมื่อเขาไปช่องทางหนึ่งแล้วคนอื่นไม่มีความรับผิดชอบ ไม่มีหน้าที่ เมื่อเขาไปคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติใช้อำนาจหน้าที่ตามตัวเองแล้ว มาถึงรัฐสภา อยู่ที่ว่ารัฐสภาใช้อำนาจหน้าที่ และแสดงความรับผิดชอบของตัวเองตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งวันนี้ที่ผมต้องใช้วิธีการนี้ เพราะเป็นวิธีการเดียวที่ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือท่านประธานรัฐสภาได้แจ้งต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรว่ากระทำได้ ฉะนั้นวันนี้เป็นวันที่ผมเสนอญัตติมา เพื่อที่จะขอให้สมาชิกรัฐสภาได้กรุณายืนยันความสำคัญ ความเข้มแข็ง และความรับผิดชอบของทั้ง ๒ สภา เพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรสามารถที่จะพิจารณาเรื่องนี้ได้ ส่วนสภาผู้แทนราษฎรจะพิจารณาอย่างไรก็ยอมเป็นเรื่องของเสียงส่วนใหญ่ในที่ประชุม นั่น และผมเชื่อครับว่าเรื่องอย่างนี้มันจะไม่เกิดขึ้นบ่อย กรณีนี้มันเกิดขึ้น เพราะเราไปเอาเรื่องซึ่งมันควรจะได้รับการพิจารณาไปรับทราบ และผมเห็นว่ามันกระทบกระเทือน เสียดสิทธิของผู้ที่ได้รับผลกระทบ ผมจึงอยากกราบเรียนท่านประธานครับ ว่า ผมเป็นสมาชิกรัฐสภา ผมไม่ต้องการให้สมาชิกรัฐสภานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของปัญหา หรือเพียงรับรู้ปัญหา ผมอยากให้สมาชิกรัฐสภาได้เป็นส่วนหนึ่งของการตอบ และการแก้ไขปัญหาคครับ ขอบพระคุณครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกครับ ท่านผู้เสนอญัตติก็ได้สรุปญัตติก่อนลงมติแล้วนะครับ ต่อไปผมจะขอมติที่ประชุมนะครับ ผมจะขอมติที่ประชุมว่าจะให้ความเห็นชอบตามญัตติที่ผู้นำฝ่ายค้าน คือ ท่านอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และคณะ เสนอมานะครับ -----

ขอให้รัฐสภามีมติให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา เรื่อง ขอให้รัฐบาลเร่งรัดดำเนินการ ลงโทษผู้กระทำความผิดและชดเชยค่าเสียหายให้แก่คุณรัตนา สัจจเทพ ตามรายงาน ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๕๙ และมาตรา ๑๙๓ (๖) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งการลงมตินั้นคะแนนเสียงให้ความเห็นชอบ จะต้องเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้ง ๒ สภานะครบ คือจะต้องไม่น้อยกว่า ๓๕๐ เสียงขึ้นไปนะครับ ถึงจะถือว่ารัฐสภาให้ความเห็นชอบ นะครับ

นายวิชัย ชัยจิตวณิชกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อุดรธานี) :
ท่านประธานที่เคารพครับ ผมขออนุญาตหารือท่านประธานนิดหนึ่ง

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านหมอวิชัยเชิญครับ
เราจะลงมตินะครับ ประเด็นไหนจะหารือ เรื่องประเด็นลงมติเท่าที่นั้นนะครับ เชิญครับ

นายวิชัย ชัยจิตวณิชกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อุดรธานี) : ใต้ครับ
ท่านประธานที่เคารพครับ ผม นายแพทย์วิชัย ชัยจิตวณิชกุล สมาชิกรัฐสภา ขออนุญาต
หารือท่านประธาน เพราะขณะนี้ที่ฟังอภิปรายมาตั้งแต่ช่วงเช้า สมาชิกมีความเห็นเป็น
๒ ฝ่าย และฝ่ายที่มีความเห็นข้างมากก็คือ ญัตตินี้ไม่ควรจะเสนอเข้าสู่ที่ประชุมสมัยวาระ
ประชุมของสมัยสามัญนิติบัญญัติครั้งนี้ เพราะฉะนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่ท่าน
ผู้นำฝ่ายค้านเองซึ่งเป็นผู้นำเสนอญัตติ และมีการอภิปรายไป ๒ รอบ ทั้งนำเสนอและสรุป
ญัตติไป จริง ๆ ผมจะประท้วงตั้งแต่เมื่อสักครู่นี้ เพราะเรื่องที่ท่านพูดเป็นเรื่องของ
ตัวบุคคล แล้วผ่านมาโดยตลอด ๓ ครั้ง พูดเรื่องเดียวกันตลอด แต่ท่านครับ ผมให้เกียรติ
ท่านและไม่ประท้วง แต่อยากเรียนท่านประธานว่าจะให้ผมลงมติว่ารับหรือไม่รับ
ผมเห็นใจคุณรัตนา แต่ผมไม่เข้าใจระบบวิธีการที่นำมาเสนอแบบนี้ และจะเป็น
บรรทัดฐานของรัฐสภาต่อไปในอนาคตด้วย ท่านครับ เป็นเรื่ององค์กรท้องถิ่น
เพราะฉะนั้นเรียนท่านประธานว่า ถึงแม้จะมีเสียงให้บ้างเป็นเรื่องปกติ เพราะธรรมดา
ถ้าความเห็นไม่ตรงกันก็ให้อยู่แล้ว

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : เอาสรุปประเด็นครับ
ท่านครับ

นายวิชัย ชัยจิตตวิมลกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อุดรธานี) :
แต่ผมเรียนท่านประธานว่าจะให้ผมลงมติดังไร เพราะผมไม่เห็นด้วยกับการนำเสนอ
ญัตติของท่านผู้นำฝ่ายค้านในวันนี้ ผมอยากเรียนหรือท่านประธานว่า ก่อนที่จะลงมติ
ในเรื่องนั้น ให้ลงมติก่อนได้ไหมครับว่า เห็นด้วยไหมที่จะเสนอญัตตินี้เข้ามา เพราะต่อไป
จะเป็นบรรทัดฐานของรัฐสภาแน่ครับ เรียนหรือท่านประธานตามนี้ โปรดวินิจฉัย
ด้วยครับ

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ผมวินิจฉัยข้อหารือของ
หมอวิชัย ชัยจิตตวิมลกุล นะครับ คือประเด็นญัตติของท่านผู้นำฝ่ายค้านเสนอมานะครับ เสนอมานะ
ถูกต้องตามข้อบังคับ ประธานรัฐสภารับรองรับ เรา ก็มีทำให้อภิปรายกัน ทุกฝ่าย
ได้อภิปรายกันตามเวลาที่กำหนด แต่ประเด็นที่จะลงมตินั้น เนื่องจากญัตตินี้
เป็นรายละเอียดที่ได้อธิบายไปแล้วสักครู่นี้ นะครับ แต่การลงมติผมจะขอลงมติว่า
จะให้ความเห็นชอบตามที่ผู้นำฝ่ายค้านเสนอ แต่ประเด็นจะอยู่ตรงที่ว่า รัฐสภา
จะอนุญาตให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเรื่องอื่นนอกเหนือจากเรื่องที่บัญญัติไว้
ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๙ ได้หรือไม่ เอาประเด็นนี้ก่อนนะครับ เพื่อให้เกิดความชัดเจน
นะครับ ถ้ารัฐสภาอนุญาต ญัตติของท่านผู้นำฝ่ายค้านก็นำไปเสนอในสภาผู้แทนราษฎร
ต้องเป็นตามขั้นตอนไปนะครับ ตรงนี้ผมวินิจฉัยชัดเจนแล้วนะครับ ต่อไปผมขอที่ประชุม
ให้ลงมตินะครับ

(นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานรัฐสภา มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุม
ทราบก่อนลงมติ)

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ท่านสมาชิกท่านใด
เห็นชอบด้วยกับญัตติของผู้นำฝ่ายค้านเสนอ โปรดกดปุ่ม เห็นด้วย ท่านสมาชิกท่านใด
ไม่เห็นชอบด้วยกดปุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายสุชน ชาลีเครือ (รองประธานรัฐสภา) : ใช้วิธีเสียบบัตรลงคะแนน
นะครับ ท่านสมาชิกที่เพิ่งเดินเข้ามาใหม่ นะครับ เจ้าหน้าที่ช่วยดูเรื่องเครื่องขัดข้องด้วย
นะครับ มีไหมครับ ท่านสมาชิกยังไม่ลงคะแนนมีไหมครับ ไม่มีนะครับ ปิดการลงคะแนน
ครับ เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ เสียงสมาชิกที่เห็นชอบด้วย ๑๓๗ เสียง
ไม่เห็นชอบด้วย ๓๓๑ เสียง งดออกเสียง ๔ เสียง ไม่ลงคะแนนเสียง ๑ เสียง
จากผู้ที่เข้าร่วมประชุม ๔๗๓ เสียง เสียงจะต้องเกินกว่ากึ่งหนึ่ง ก็ไม่ถึงนะครับ

ก็ถือว่าที่ประชุมรัฐสภาไม่อนุญาตให้นำญัตติเข้ามาพิจารณา
ในสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ นะครับ ขอขอบคุณท่านสมาชิกครับ
ระเบียบวาระอื่น ๆ ไม่มี นะครับ วันนี้หมดระเบียบวาระแล้ว ผมขอปิด
ประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๔๗ นาฬิกา